Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
E. TANCHEV
fremsat den 23. april 2020[1]

Sag C-461/18 P

Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd
mod
Distillerie Bonollo SpA,
Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA,
Distillerie Mazzari SpA,
Caviro Distillerie Srl,

Rådet for Den Europæiske Union

»Appel – dumping – import af vinsyre med oprindelse i Kina – appel iværksat af en intervenient i første instans – artikel 11, stk. 9, i forordning (EF) nr. 1225/2009 – annullationssøgsmål anlagt af en EU-producent – formaliteten – umiddelbart berørt«

Indhold

I. Retsforskrifter 3

II. Sagens baggrund 3

III. Sagen for Retten og den appellerede dom 5

IV. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande 6

V. Kontraappellen 7

A. Parternes argumentation 8

B. Bedømmelse 10

1. Om formaliteten ved kontraappellen 10

a) Formaliteten ved det enkelte appelanbringende fremført til støtte for Kommissionens hovedpåstand, for så vidt som det er rettet mod den appellerede doms præmis 59 og 63 11

1 – Originalsprog: engelsk.

b) Formaliteten ved Kommissionens anbringende om, at det femte anbringende fremført for Retten skal forkastes som ugrundet 11

c) Formaliteten ved Kommissionens anbringende om, at Domstolen skal forkaste det femte anbringende fremført for Retten som ugrundet, for så vidt som det henviser til de argumenter, der blev fremført af Rådet i dets svar på Rettens skriftlige spørgsmål ... 12

2. Om realiteten 13

a) Kommissionens hovedpåstand om ophævelse af den appellerede dom 13

b) Kommissionens subsidiære påstand om ophævelse af domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom 21

VI. Hovedappellen 22

A. Parternes argumenter 22

B. Bedømmelse 24

1. Om formaliteten ved appellen 24

2. Om formaliteten ved det enkelte appelanbringende 27

3. Om realiteten 28

VII. Sagsomkostninger 34

VIII. Forslag til afgørelse 35

1. Med denne appel har Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver Rettens dom af 3. maj 2018, Distillerie Bonollo m.fl. mod Rådet (herefter »den appellerede dom«) [2], hvorved Retten annullerede Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 626/2012 (herefter »den omtvistede forordning«) [3].

2. Eftersom Changmao Biochemical Engineering ikke var part, men intervenient i sagen for Retten, giver denne appel Domstolen lejlighed til at tage stilling til rækkevidden af artikel 56, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol (herefter »statutten«), som fastsætter, at intervenienter i første instans kun kan iværksætte appel, såfremt den af Retten trufne afgørelse berører dem umiddelbart. Denne sag rejser endvidere spørgsmålet om rækkevidden af artikel 11, stk. 9, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 (herefter »grundforordningen«) [4], som kræver, at der i genoptagede undersøgelser af antidumpingforanstaltninger anvendes de samme metoder, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, medmindre omstændighederne har ændret sig. Da Europa-Kommissionen endvidere har iværksat kontraappel, hvorved den anfægter Rettens konklusion om, at sagsøgerne, som er EU-producenter, er umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, skal Domstolen afgøre, om

2 – T-431/12, EU:T:2018:251.

3 – Forordning af 26.6.2012 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 349/2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2012, L 182, s. 1).

4 – Forordning af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2009, L 343, s. 51).

fortolkningen af betingelsen om at være umiddelbart berørt i den nylige dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873), finder anvendelse på området for anti-dumping.

I. Retsforskrifter

3. Grundforordningens artikel 11, stk. 9, der har overskriften »Varighed, genoptagelse af undersøgelser og tilbagebetalinger«, fastsætter følgende:

»I alle genoptagede undersøgelser eller undersøgelser om tilbagebetaling, som gennemføres i henhold til denne artikel, anvender Kommissionen under forudsætning af uændrede omstændigheder de samme metoder, som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i artikel 2, særlig stk. 11 og 12, og bestemmelserne i artikel 17.«

II. Sagens baggrund

4. Vinsyre benyttes i fremstillingen af vin og andre drikkevarer, som tilsætningsstof, og som størkningsforsinkende stof i gips og i andre produkter. I Den Europæiske Union og i Argentina fremstilles L+-vinsyre af biprodukter fra vinfremstilling, kaldet vinbærme. I Kina fremstilles L+- og DL-vinsyre på grundlag af benzen. Vinsyre fremstillet ved kemisk syntese har de samme fysiske og kemiske egenskaber og de samme grundlæggende anvendelsesformål som den, der fremstilles af biprodukter fra vinfremstilling.

5. Changmao Biochemical Engineering er en kinesisk eksporterende producent af vinsyre. Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl og Comercial Química Sarasa SL (herefter »sagsøgerne i første instans«) er EU-producenter af vinsyre.

6. Den 24. september 2004 blev Kommissionen forelagt en klage over dumping på vinsyreområdet, som blev indgivet af flere EU-producenter, herunder Industria Chimica Valenzana (ICV), Distillerie Mazzari og Comercial Química Sarasa.

7. Den 30. oktober 2004 offentliggjorde Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende import af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina [5].

8. Den 27. juli 2005 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1259/2005 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina [6].

9. Den 23. januar 2006 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EF) nr. 130/2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om endelig opkrævning af den midlertidige told [7].

5 – EUT 2004, C 267, s. 4.

6 – EUT 2005, L 200, s. 73.

7 – EUT 2006, L 23, s. 1.

10. Changmao Biochemical Engineering og Ninghai Organic Chemical Factory (herefter »de to kinesiske eksporterende producenter«) blev i henhold til forordning nr. 130/2006 indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c). Der blev pålagt en antidumpingtold på henholdsvis 10,1% og 4,7% på produkterne fremstillet af de to kinesiske eksporterende producenter [8]. På alle andre selskaber blev der pålagt en antidumpingtold på 34,9%.

11. Den 27. oktober 2010 modtog Kommissionen efter offentliggørelsen den 4. august 2010 af en meddelelse om det forestående udløb af visse antidumpingforanstaltninger [9] en anmodning om indledning af en udløbsundersøgelse af disse foranstaltninger indgivet af de fem EU-producenter nævnt i punkt 5 ovenfor. Den 26. januar 2011 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en udløbsundersøgelse [10].

12. Den 9. juni 2011 modtog Kommissionen en anmodning om en delvis interimsundersøgelse vedrørende de to kinesiske eksporterende producenter i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 3. Denne anmodning blev indgivet af de fem EU-producenter nævnt i punkt 5 ovenfor. Den 29. juli 2011 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne mod import af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina [11].

13. Den 16. april 2012 vedtog Rådet gennemførelsesforordning (EU) nr. 349/2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2 [12].

14. Forordning nr. 349/2012 opretholdt antidumpingtolden indført ved forordning nr. 130/2006.

15. Efter afslutningen af den delvise interimsundersøgelse vedrørende de to kinesiske eksporterende producenter vedtog Rådet den 26. juni 2012 den omtvistede forordning, som ændrer forordning nr. 349/2012.

16. I den omtvistede forordning nægtes de to kinesiske eksporterende producenter i det væsentlige status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, og den gældende antidumpingtold på produkter fremstillet af disse to kinesiske eksporterende producenter forhøjes efter udregning af den beregnede normalværdi på grundlag af oplysninger fra en samarbejdsvillig producent i et tilsvarende land, dvs. Argentina, fra 10,1 til 13,1% henholdsvis fra 4,7 til 8,3% [13].

17. Ved stævning indleveret den 5. oktober 2012 nedlagde Changmao Biochemical Engineering påstand om annullation af den omtvistede forordning.

18. Ved dom af 1. juni 2017 [14] annullerede Retten denne forordning, for så vidt som den fandt anvendelse på Changmao Biochemical Engineering, med den begrundelse, at Rådet og Kommissionen ved at afslå at meddele dette selskab oplysninger om prisforskellen mellem DL-vinsyre og L+-vinsyre, hvilket var en af de væsentlige elementer i beregningen af DL-vinsyres normalværdi, havde tilsidesat Changmao Biochemical Engineerings ret til forsvar og grundforordningens artikel 20, stk. 2. Denne afgørelse blev ikke appelleret.

8 – Jf. 14.-17. betragtning til forordning nr. 1259/2005 og 12. og 42. betragtning til forordning nr. 130/2006.

9 – EUT 2010, C 211, s. 11.

10 – Meddelelse om indledning af en udløbsundersøgelse og en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2011, C 24, s. 14).

11 – EUT 2011, C 223, s. 16.

12 – EUT 2012, L 110, s. 3.

13 – Jf. 17.-21. og 27.-29. betragtning til den omtvistede forordning.

14 – Dom af 1.6.2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372).

III. Sagen for Retten og den appellerede dom

19. Ved stævning indleveret den 28. september 2012 nedlagde sagsøgerne i første instans påstand om annullation af den omtvistede forordning.

20. Ved beslutning af 9. september 2016 og ved kendelse af 15. september 2016 gav formanden for Sjette Afdeling Kommissionen og Changmao Biochemical Engineering tilladelse til at intervenere, idet han præciserede, at de, fordi deres interventionsbegæringer blev indgivet efter udløbet af fristen fastsat i artikel 116, stk. 6, i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 [15], senest ændret den 19. juni 2013, alene kunne fremsætte deres bemærkninger under den mundtlige forhandling på grundlag af den retsmøderapport, som de ville modtage.

21. Ved den appellerede dom fastslog Retten, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, tog sagsøgernes første anbringende til følge og annullerede den omtvistede forordning.

22. For det første forkastede Retten Rådets formalitetsindsigelse om, at sagsøgerne ikke var umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede forordning, og at de endvidere ikke havde søgsmålsinteresse.

23. Navnlig [16] fastslog Retten, at sagsøgerne var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning. Retten erindrede om, at denne betingelse ifølge retspraksis for det første kræver, at den omtvistede EU-retsakt umiddelbart har indvirkning på sagsøgerens retsstilling, og for det andet, at denne retsakt ikke må overlade et skøn til de adressater, der skal gennemføre den. Det sidstnævnte krav var opfyldt, da de medlemsstater, der skulle gennemføre den omtvistede forordning, ikke havde en skønsmargen hvad angår antidumpingtoldens sats og pålæggelse af denne told på de omfattede produkter. Hvad angår det førstnævnte krav gjorde Rådet og Kommissionen gældende, at ændringen af satsen på den antidumpingtold, der følger af den omtvistede forordning, ikke kan skabe retsvirkninger for sagsøgerne, fordi de for det første ikke betalte antidumpingtold, og fordi de for det andet ikke havde en subjektiv ret til, at der indføres en antidumpingtold på et bestemt niveau i forhold til deres konkurrenter. Retten forkastede dette argument. Hvis Unionens retsinstanser havde anlagt en sådan indskrænkende fortolkning af dette krav, skulle ethvert søgsmål anlagt af en EU-producent til prøvelse af en forordning om pålæggelse af antidumpingtold nemlig systematisk afvises, idet det samme ville gælde for alle sager anlagt af konkurrenter til modtagere af statsstøtte, som Kommissionen havde erklæret forenelig med det indre marked efter en formel undersøgelsesprocedure, og for alle sager anlagt af en konkurrent til prøvelse af en afgørelse, hvorved en fusion erklæres forenelig med det indre marked. Disse typer søgsmål er imidlertid blevet antaget til realitetsbehandling i retspraksis. Eftersom sagsøgerne i den foreliggende sag havde indgivet en anmodning om en delvis interimsundersøgelse, og at den antidumpingtold, der blev indført ved afslutningen af den delvise interimsundersøgelse, skulle opveje den skade, som de havde lidt som konkurrerende producenter, der virker på det samme marked, konkluderede Retten, at de var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning.

24. For det andet tiltrådte Retten det første anbringende, der var gjort gældende for den, vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9.

25. Retten anførte, at grundforordningens artikel 11, stk. 9, kræver, at Kommissionen i alle genoptagede undersøgelser under forudsætning af uændrede omstændigheder anvender de samme metoder, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, idet der tages behørigt hensyn til denne forordnings artikel 2.

15 – EFT 1991, L 136, s. 1.

16 – Da Changmao Biochemical Engineering med sin appel alene har anfægtet betingelsen om at være umiddelbart berørt og ikke Rettens analyse af betingelsen om at være individuelt berørt eller kravet om, at sagsøgerne skal have søgsmålsinteresse, sammenfatter jeg Rettens vurdering af betingelsen om at være umiddelbart berørt.

26. I den foreliggende sag blev normalværdien under den oprindelige undersøgelse hvad angår de to kinesiske eksporterende producenter, som var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, beregnet på grundlag af hver enkelt selskabs faktiske, nationale salgspris, og hvad angår de eksporterende producenter, som ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, på grundlag af oplysninger fra producenten i referencelandet, navnlig de nationale salgspriser i Argentina. I den omtvistede forordning blev de to kinesiske eksporterende producenter under den fornyede undersøgelse nægtet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, med det resultat, at normalværdien ikke længere kunne fastsættes på grundlag af den faktiske, nationale salgspris, som hver af de to kinesiske eksporterende producenter havde faktureret. Den blev i det væsentlige beregnet på grundlag af produktionsomkostningerne i Argentina.

27. Retten fastslog, at den omstændighed, at normalværdien for eksporterende producenter, som ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, i den omtvistede forordning var beregnet på grundlag af produktionsomkostningerne i Argentina og ikke på grundlag af de nationale salgspriser i Argentina, udgør en ændring af metoden som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9. Eftersom den omtvistede forordning ikke henviste til ændrede omstændigheder, var denne ændring af metode uforenelig med denne bestemmelse.

28. Retten annullerede derfor den omtvistede forordning[17].

29. På sagsøgernes anmodning opretholdt Retten den ved den omtvistede forordning indførte antidumpingtold for så vidt angår Ninghai Organic Chemical Factory, indtil Kommissionen og Rådet havde gennemført de til den appellerede doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger. I lyset af Rettens dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372), kunne denne told ikke opretholdes hvad angår Changmao Biochemical Engineering.

IV. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

30. Changmao Biochemical Engineering har ved nærværende appel nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom i sin helhed og om, at sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale appellantens sagsomkostninger både i første instans og i appelsagen.

31. Distillerie Bonollo, Industria Chimica Valenzana (ICV), Distillerie Mazzari og Caviro Distillerie (herefter under ét »Distillerie Bonollo«) har nedlagt påstand om, at appellen afvises, og at den i hvert fald forkastes. Distillerie Bonollo har endvidere nedlagt påstand om, at Domstolen tilpligter appellanten og enhver intervenerende part at betale Distillerie Bonollos sagsomkostninger i første instans og i appelsagen.

32. Rådet har nedlagt påstand om, at appellen afvises, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen.

33. Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen afvises og under alle omstændigheder forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

17 – Det var ufornødent for Retten at undersøge de øvrige fire anbringender, som sagsøgerne gjorde gældende, vedrørende i) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), sammenholdt med denne forordnings artikel 2, stk. 1-3, som følge af anvendelsen af en beregnet normalværdi frem for de faktiske, nationale salgspriser i et referenceland, ii) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, ved beregningen af normalværdien på grundlag af omkostningerne i et andet land end referencelandet, iii) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, ved beregningen af normalværdien under anvendelse af et råstof, som ikke var ligeværdigt, og iv) en tilsidesættelse af retten til forsvar og af begrundelsespligten.

34. Kommissionen har iværksat kontraappel. Den har for Domstolen nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at det fastslås, at de første fire anbringender, som blev gjort gældende for Retten, skal afvises [18], og at det fastslås, at det femte anbringende, som blev gjort gældende for Retten, er ugrundet eller subsidiært, at sagen hjemvises til Retten, således at den kan træffe afgørelse om det femte anbringende, der blev gjort gældende i første instans [19]. Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, for så vidt som den bestemmer, at Rådet skal vedtage de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Kommissionen har endvidere nedlagt påstand om, at Domstolen tilpligter Changmao Biochemical Engineering at betale sagsomkostningerne.

35. Distillerie Bonollo har nedlagt påstand om, at Domstolen afviser, eller subsidiært forkaster, det andet led af kontraappellens første anbringende [20]. Distillerie Bonollo har endvidere nedlagt påstand om, at Domstolen i øvrigt forkaster kontraappellen som ugrundet eller uvirksom. Endelig har selskabet nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale Distillerie Bonollos sagsomkostninger i sagen for Domstolen og sagsomkostningerne som følge af en eventuel hjemvisning til Retten.

36. Rådet har støttet de påstande, som Kommissionen har nedlagt med kontraappellen.

37. Changmao Biochemical Engineering har nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at det fastslås, at de første fire anbringender, der blev fremført for Retten, skal afvises, at det fastslås, at det femte anbringende, der blev fremført for Retten, er ugrundet eller subsidiært, at sagen hjemvises til Retten, således at den kan træffe afgørelse om det femte anbringende, der blev fremført i første instans. Selskabet har subsidiært nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som den bestemmer, at Rådet skal gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Endelig har den nedlagt påstand om, at Distillerie Bonollo tilpligtes at betale Changmao Biochemical Engineerings sagsomkostninger.

38. Changmao Biochemical Engineering, Distillerie Bonollo, Rådet og Kommissionen deltog i retsmødet den 24. oktober 2019, hvor de afgav mundtlige indlæg.

V. Kontraappellen

39. Da det primært er formaliteten ved sagen i første instans, der anfægtes med den kontraappel, som Kommissionen har iværksat, skal den undersøges først.

18 – De første fire anbringender, som blev gjort gældende for Retten, vedrørende i) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, ii) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), sammenholdt med denne forordnings artikel 2, stk. 1-3, iii) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, og iv) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3 (jf. fodnote 17 ovenfor).

19 – Det femte anbringende, som blev fremsat for Retten, vedrørte en tilsidesættelse af retten til forsvar og af begrundelsespligten (jf. fodnote 17 ovenfor).

20 – Det gøres med det andet led af det første kontraappelanbringende gældende, at det femte anbringende, der blev gjort gældende for Retten (jf. fodnote 19 ovenfor), er ugrundet.

A. Parternes argumentation

40. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, afviser de første fire anbringender, der blev fremsat for Retten [21], og forkaster det femte anbringende, der blev fremført i første instans, som ugrundet, eller subsidiært hjemviser sagen til Retten, således at den kan træffe afgørelse om det femte anbringende [22]. Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, for så vidt som det i domskonklusionens punkt 2 bestemmes, at Rådet skal gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

41. Kommissionen har til støtte for sin påstand om ophævelse af den appellerede dom fremsat et enkelt appelanbringende. Den har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 51-73 at fastslå, at Distillerie Bonollo var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning.

42. Kommissionen har for det første gjort gældende, at Retten ikke kunne henvise til princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse som fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) for at anvende en udvidende fortolkning af betingelsen om at være umiddelbart berørt. Denne fortolkning, hvorefter denne betingelse er opfyldt, når den omtvistede EU-retsakt har en *væsentlig* indvirkning på sagsøgerens situation, er endvidere i strid med fast retspraksis, som kræver en *retlig* indvirkning på sagsøgerens situation. Kommissionen har for det andet gjort gældende, at den omtvistede forordning skal give Distillerie Bonollo en materiel ret for at have indvirkning på selskabets retsstilling. Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at Distillerie Bonollo ikke har ret til at kræve, at konkurrerende tredjelandsproducenter pålægges et vist niveau af antidumpingforanstaltninger, da Rådet og Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 21 kan undlade at indføre foranstaltninger, når det ikke er i Unionens interesse.

43. Kommissionen har konkluderet, at den appellerede dom skal ophæves.

44. Kommissionen har følgelig for Domstolen nedlagt påstand om, at de første fire anbringender, der blev fremført for Retten, afvises, og at det femte fremførte anbringende forkastes som ugrundet. Hvad angår det sidstnævnte anbringende vedrørende en tilsidesættelse af retten til forsvar og af begrundelsespligten har Kommissionen anerkendt, at det kan antages til realitetsbehandling, da det er et processuelt anbringende og ikke et materielt. Imidlertid har Kommissionen gjort gældende, at dette anbringende er ugrundet, da Distillerie Bonollo under den administrative procedure havde adskillige skriftlige og mundtlige udvekslinger med Kommissionen. Såfremt Domstolen imidlertid måtte fastslå, at den ikke kan træffe endelig afgørelse om det femte anbringende fremført for Retten, har Kommissionen nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til Retten, således at den kan træffe afgørelse om dette anbringende.

21 – Som nævnt i fodnote 18 ovenfor vedrørte de første fire anbringender, som blev fremført for Retten, i) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, ii) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), sammenholdt med denne forordnings artikel 2, stk. 1-3, iii) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3, og iv) en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3.

22 – Son nævnt i fodnote 19 ovenfor vedrørte det femte anbringende, som blev fremført for Retten, en tilsidesættelse af retten til forsvar og af begrundelsespligten.

45. Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om, at domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom ophæves. Kommissionen har til støtte for denne påstand påberåbt sig et enkelt appelanbringende om, at Retten begik en retlig fejl ved at opretholde den ved den omtvistede forordning indførte antidumpingtold »indtil [Kommissionen] og [Rådet] har gennemført de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger«. Den har anført, at det siden ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014[23] alene er Kommissionen, som må indføre antidumpingforanstaltninger.

46. Changmao Biochemical Engineering støtter samtlige de påstande, som Kommissionen har nedlagt, bortset fra, at den dels er uenig i den subsidiære påstand, som Kommissionen har nedlagt (som er sammenfattet i det foregående punkt), dels har nedlagt påstand om, at Distillerie Bonollo tilpligtes at betale Changmao Biochemical Engineerings sagsomkostninger.

47. Distillerie Bonollo har gjort gældende, at kontraappellen bør forkastes.

48. Hvad for det første angår Kommissionens anbringende om, at det femte anbringende fremført for Retten er ugrundet, har Distillerie Bonollo gjort gældende, at dette anbringende bør afvises. Dette skyldes for det første, at Retten ikke undersøgte dette anbringende, for det andet er det et spørgsmål om faktiske omstændigheder, og for det tredje vedrører kontraappellen Rådets svar på Rettens skriftlige spørgsmål, som Kommissionen ikke skulle have modtaget en genpart af, da den alene var givet tilladelse til at intervenere på grundlag af retsmøderapporten. Distillerie Bonollo har gjort gældende, at dette anbringende under alle omstændigheder er ugrundet.

49. Hvad for det andet angår det enkelte anbringende, som er fremført til støtte for påstanden om ophævelse af den appellerede dom, har Distillerie Bonollo gjort gældende, at det skal afvises, for så vidt som det er rettet mod den appellerede doms præmis 59 og 63. Grunden hertil er, at Kommissionen hvad angår førstnævnte præmis anfægter de faktiske omstændigheder og hvad angår sidstnævnte præmis blot ønsker at erstatte den fortolkning, som Retten har anlagt, med sin egen.

50. Distillerie Bonollo har endvidere gjort gældende, at dette enkelte appelanbringende er åbenbart ugrundet eller irrelevant. Distillerie Bonollo har navnlig anført, at Retten ikke baserede sig på princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse for at udvide begrebet umiddelbart berørt, da henvisningen i den appellerede doms præmis 93 er overflødig. Endvidere er en sagsøger umiddelbart berørt af en EU-retsakt, når denne som fastslået af Retten i den appellerede doms præmis 52 i sin egenskab af markedsaktør berøres i konkurrencen med andre markedsaktører. Denne vurdering er blevet bekræftet af Domstolen i sin dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 43). Distillerie Bonollo har derfor gjort gældende, at selskabet er umiddelbart berørt som en direkte konkurrent til de to kinesiske eksporterende producenter, hvis produkter den omtvistede forordning undlader at påføre antidumpingtold.

51. Distillerie Bonollo har for det tredje gjort gældende, at det enkelte anbringende, som er fremsat til støtte for Kommissionens subsidiære påstand, er ugrundet. Domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom pålægger ikke alene Rådet, men endvidere den kompetente institution, nemlig Kommissionen, at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

52. Rådet støtter begge de af Kommissionen nedlagte påstande.

23 – Forordning (EU) nr. 37/2014 af 15.1.2014 om ændring af visse forordninger vedrørende den fælles handelspolitik for så vidt angår procedurerne for vedtagelse af visse foranstaltninger (EUT 2014, L 18, s. 1).

53. Rådet har for det første gjort gældende, at den appellerede dom skal ophæves, da Retten begik en fejl ved at fastslå, at de fire materielle anbringender kunne antages til realitetsbehandling. Selv om betingelsen om at være umiddelbart berørt skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, kan dette princip ikke bevirke, at formalitetsbetingelserne i artikel 263, stk. 4, TEUF tilsidesættes. Den retspraksis, som kræver, at EU-retsakten skal berøre sagsøgerens retsstilling og ikke den pågældendes faktiske situation, gælder endvidere stadig. En forordning, der indfører antidumpingtold, kan ikke have retsvirkning for EU-producenter, da disse producenter for det første ikke betaler denne told, og de for det andet ikke har nogen ret til at få indført told i forhold til eksporterende producenter i tredjelande. Retten begik derfor en fejl ved i den appellerede doms præmis 52 og 53 i det væsentlige at fastslå, at kravet om at være umiddelbart berørt er opfyldt, når der en indvirkning på sagsøgerens faktiske situation.

54. Rådet har for det andet gjort gældende, at såfremt Domstolen ophæver den appellerede dom, bør den forkaste det femte anbringende, der blev fremført for Retten, som ugrundet.

55. For det tredje har Rådet anført, at hvis Domstolen træffer afgørelse om, at den appellerede dom ikke skal ophæves, bør den ikke desto mindre ophæve domskonklusionens punkt 2 i denne dom, da beføjelsen til at gennemføre antidumpingforanstaltninger i forordning nr. 37/2014 udelukkende er tillagt Kommissionen.

B. Bedømmelse

56. Kommissionen har med sin kontraappel nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom (herefter »Kommissionens hovedpåstand«) med den begrundelse, at Retten begik en fejl ved i dommens præmis 51-73 at fastslå, at Distillerie Bonollo var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning. Kommissionen har subsidiært nedlagt påstand om ophævelse af domkonklusionens punkt 2 i den appellerede dom, for så vidt som Rådet i denne præmis pålægges at vedtage de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger (herefter »Kommissionens subsidiære påstand«), med den begrundelse, at det med ikrafttrædelsen af forordning nr. 37/2014 alene er Kommissionen, som kan indføre antidumpingforanstaltninger.

57. Distillerie Bonollo har gjort gældende, at Kommissionens to påstande skal forkastes, mens Rådet og Changmao Biochemical Engineering støtter dem begge.

1. Om formaliteten ved kontraappellen

58. Distillerie Bonollo har for det første anfægtet formaliteten hvad angår det enkelte appelanbringende fremsat til støtte for Kommissionens hovedpåstand vedrørende en fejl i vurderingen af at være umiddelbart berørt, for så vidt som dette anbringende er rettet mod visse præmisser i den appellerede dom, og for det andet hvad angår Kommissionens påstand om, at Domstolen skal forkaste det femte anbringende fremført for Retten[24].

59. Disse formalitetsindsigelser skal efter min opfattelse ikke tages til følge.

24 – Jeg skal af klarhedshensyn fremhæve, at samtlige formalitetsindsigelser vedrører Kommissionens hovedpåstand. De vedrører ikke Kommissionens subsidiære påstand.

a) Formaliteten ved det enkelte appelanbringende fremført til støtte for Kommissionens hovedpåstand, for så vidt som det er rettet mod den appellerede doms præmis 59 og 63

60. Distillerie Bonollo har for det første gjort gældende, at det enkelte appelanbringende, som Kommissionen har fremført, skal afvises, for så vidt som det er rettet mod den appellerede doms præmis 59, hvori Retten fastslog, at Distillerie Bonollo var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, da denne forordning pålagde to kinesiske eksporterende producenter en antidumpingtold, der skulle opveje det tab, som Distillerie Bonollo havde lidt som konkurrent til disse to kinesiske producenter. Dette er efter Distillerie Bonollos opfattelse en faktisk omstændighed.

61. Efter min opfattelse skal formalitetsindsigelsen forkastes. Kommissionen har ikke anfægtet Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 59 om, at Distillerie Bonollo var i direkte konkurrence med de to kinesiske eksporterende producenter, hvilket utvivlsomt er en faktisk omstændighed, der ikke er omfattet af Domstolens kontrol[25]. Kommissionens argumentation i forhold til den appellerede doms præmis 59 er i stedet, at det tab, som EU-producenterne led, ikke blev vurderet i den omtvistede forordning, men i »tidligere retsakter« (nemlig forordning nr. 349/2012 og forordning nr. 130/2006), således at enhver indvirkning på Distillerie Bonollos retsstilling ikke følger af den omtvistede forordning, men af disse »tidligere retsakter«. Dette er et retsspørgsmål.

62. Distillerie Bonollo har for det andet gjort gældende, at det enkelte appelanbringende skal afvises, for så vidt som det er rettet mod den appellerede doms præmis 63, hvori Retten forkastede Rådets argument om, at sagsøgeren for at opfylde betingelsen om at være umiddelbart berørt skal »have en subjektiv ret til, at der indføres en antidumpingtold på et bestemt niveau«. Dette skyldes, at Kommissionen ifølge Distillerie Bonollo blot søger at udskifte den fortolkning, som Retten har anlagt, med sin egen.

63. Denne formalitetsindsigelse skal efter min opfattelse ligeledes forkastes. Det er korrekt, at dette argument blev fremført af Rådet i første instans, og at Kommissionen intervenerede til støtte for Rådet i første instans. Imidlertid følger det af retspraksis, at retsspørgsmål, som Retten har behandlet i første instans, kan drøftes på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening[26]. Endvidere har Kommissionen anfægtet en specifik præmis i den appellerede dom, nemlig præmis 63.

b) Formaliteten ved Kommissionens anbringende om, at det femte anbringende fremført for Retten skal forkastes som ugrundet

64. Kommissionen har i kontraappellen efter først at have angivet grundene til, at Distillerie Bonollo efter dens opfattelse ikke er umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, og konkluderet, at den appellerede dom skal ophæves i sin helhed, gjort gældende, at Domstolen skal forkaste det femte anbringende fremført for Retten vedrørende en tilsidesættelse af retten til forsvar og af begrundelsespligten.

65. Distillerie Bonollo har anfægtet formaliteten vedrørende Kommissionens anbringende om at forkaste det femte anbringende fremført for Retten som ugrundet. Dette skyldes for det første, at Retten ikke traf afgørelse om dette femte anbringende, og for det andet, at spørgsmålet om, hvorvidt navnlig Distillerie Bonollos ret til forsvar er blevet tilsidesat, er et spørgsmål om faktiske forhold.

66. Denne formalitetsindsigelse skal efter min opfattelse forkastes.

25 – Dom af 26.9.2018, Philips og Philips France mod Kommissionen (C-98/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:774, præmis 40).

26 – Dom af 27.3.2019, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet (C-236/17 P, EU:C:2019:258, præmis 124).

67. Det er for det første korrekt, at Retten i den appellerede dom ikke undersøgte det femte anbringende, der var fremført for den. Det behøvede den ikke, da den tiltrådte det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9, og af denne grund annullerede den omtvistede forordning [27]. Dette betyder imidlertid ikke, at Kommissionens anbringende om at forkaste det femte anbringende fremført i første instans som ugrundet skal afvises. Dette skyldes, at det følger klart af kontraappellen, at Kommissionen anmoder Domstolen om at undersøge og forkaste det femte anbringende fremført i første instans som ugrundet *under udøvelsen af Domstolens beføjelse i henhold til statuttens artikel 61 til at træffe endelig afgørelse* efter ophævelsen af Rettens afgørelse. I kontraappellen er det således først *efter* at have angivet grundene til, at Distillerie Bonollo ikke er umiddelbart berørt af den appellerede dom, og hvorfor denne dom følgelig skal ophæves, at Kommissionen har gjort gældende, at Domstolen skal forkaste det femte anbringende i første instans som ugrundet. Kommissionen har endvidere i sit svarskrift forklaret, at det er »for at bistå Domstolen i udøvelsen af dens beføjelser i henhold til statuttens artikel 61«, at den har redegjort for sit synspunkt vedrørende det femte anbringende fremført for Retten.

68. Selv om statuttens artikel 61 ikke præciserer, om Domstolen kan træffe afgørelse om spørgsmål om faktiske forhold, når den træffer endelig afgørelse, har Domstolen for det andet i praksis påtaget sig denne kompetence [28]. Måtte afgørelsen af det femte anbringende fremført i første instans derfor kræve faktuelle vurderinger, ville dette ikke have indvirkning på formaliteten ved Kommissionens anbringende om, at dette anbringende forkastes som ugrundet.

c) Formaliteten ved Kommissionens anbringende om, at Domstolen skal forkaste det femte anbringende fremført for Retten som ugrundet, for så vidt som det henviser til de argumenter, der blev fremført af Rådet i dets svar på Rettens skriftlige spørgsmål

69. Kommissionen har i kontraappellen til støtte for sit anbringende om, at det femte anbringende fremført for Retten skal forkastes som ugrundet, henvist til Rådets besvarelse af de skriftlige spørgsmål [29], som Retten som led i foranstaltningerne med henblik på sagen tilrettelæggelse, stillede [30].

70. Distillerie Bonollo har gjort gældende, at henvisningerne i kontraappellen til Rådets besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål skal afvises. Efter Distillerie Bonollos opfattelse følger dette af den omstændighed, at Kommissionen fik tilladelse til at intervenere i henhold til artikel 116, stk. 6, i Rettens procesreglement af 2. maj 1991, dvs. på grundlag af retsmøderapporten. Kommissionen var således ikke berettiget til at modtage en genpart af Rådets besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål. Distillerie Bonollo har derfor anmodet Domstolen om at nægte at træffe afgørelse om Kommissionens anbringende om, at det femte anbringende fremført for Retten skal forkastes.

71. Efter min opfattelse kan kontraappellen ikke afvises, for så vidt som den henviser til de argumenter, som Rådet har fremført i sin besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål.

72. Kommissionen fik i nærværende sag tilladelse til at intervenere ved Retten i henhold til artikel 116, stk. 6, i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 [31].

27 – Jf. den appellerede doms præmis 142 og 143.

28 – Jf. f.eks. dom af 1.7.2008, Chronopost mod UFEX m.fl. (C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 141-164), af 21.1.2010, Audi mod KHIM (C-398/08 P, EU:C:2010:29, præmis 52-60), af 3.5.2012, Spanien mod Kommissionen (C-24/11 P, EU:C:2012:266, præmis 50-59), og af 28.11.2019, ABB mod Kommissionen (C-593/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:1027, præmis 95-101).

29 – Kommissionen har nærmere bestemt henvist til Rådets udtalelse i dets besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål, hvorefter der ved afgørelsen af, om Rådet tilsidesatte sin begrundelsespligt, skal tages hensyn ikke blot til ordlyden af den omtvistede forordning, men også de mundtlige og skriftlige udvekslinger, der fandt sted i den administrative procedure. Kommissionen har endvidere henvist til en anden udtalelse, som Rådet har afgivet i dets besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål, hvorefter Distillerie Bonollo ikke har gjort gældende, at begrundelsen er utilstrækkelig, men blot bestrider den af Rådet og Kommissionen anvendte tilgang, hvilket ikke er tilstrækkeligt til at fastslå en tilsidesættelse af retten til forsvar og af begrundelsespligten.

30 – Jf. den appellerede doms præmis 34.

31 – Jf. punkt 20 ovenfor.

73. Det følger af artikel 116, stk. 6, i Rettens procesreglement af 2. maj 1991, at såfremt interventionsbegæringen er fremsat efter udløbet af fristen på seks uger, som løber fra offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelsen vedrørende stævningen, »kan intervenienten fremsætte sine bemærkninger under den mundtlige forhandling på grundlag af retsmøderapporten, der tilstilles ham«. Det følger heraf, at intervenienten i denne situation ikke er berettiget til at få tilstillet stævningen, svarskriftet, replikken eller duplikken [32].

74. I den foreliggende sag var Kommissionen imidlertid berettiget til at modtage en genpart af stævningen og svarskriftet. Dette skyldes, at artikel 24, stk. 7, i Rettens procesreglement af 2. maj 1991 [33] fastsætter, at når »Rådet eller [Kommissionen] ikke [er] part i sagen, sender Retten institutionen en genpart af stævningen og svarskriftet, men ikke bilagene til disse dokumenter, således at institutionen kan konstatere, om det i henhold til artikel 277 TEUF gøres gældende, at en af institutionens retsakter ikke kan finde anvendelse«.

75. Det skal anføres, at de af Rådet fremsatte argumenter i sin besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål, som Kommissionen har henvist til i sin kontraappel [34], ligeledes var fremsat i Rådets svarskrift ved Retten [35], hvilket Kommissionen var berettiget til at modtage en genpart af.

76. Uanset om Kommissionen var berettiget til at modtage en genpart af Rådets besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål, kan den omstændighed, at Kommissionen i sin kontraappel har henvist til de argumenter, som Rådet fremsatte i sin besvarelse af disse skriftlige spørgsmål, derfor ikke føre til, at kontraappellen skal afvises, for så vidt som deri henvises til Rådets argumenter.

2. Om realiteten

77. Som nævnt i punkt 56 ovenfor har Kommissionen nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves eller subsidiært, at domskonklusionens punkt 2 i denne dom ophæves. Jeg vil behandle hver påstand enkeltvis.

a) Kommissionens hovedpåstand om ophævelse af den appellerede dom

78. Kommissionen har med sit enkelte appelanbringende gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at Distillerie Bonollo var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning.

79. I medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF kan en fysisk eller juridisk person anlægge et søgsmål til prøvelse af en retsakt, der ikke er rettet til vedkommende, hvis retsakten berører denne umiddelbart og individuelt.

32 – Dom af 26.3.2009, Selex Sistemi Integrati mod Kommissionen (C-113/07 P, EU:C:2009:191, præmis 37-39).

33 – Nu artikel 82 i Rettens procesreglement.

34 – Jf. fodnote 29 ovenfor.

35 – Rådet har i sit svarskrift ved Retten anført, at spørgsmålet om, hvorvidt Rådet tilsidesatte sin begrundelsespligt, skal vurderes i lyset af ikke blot ordlyden af artikel 296 TEUF, men også i lyset af de udvekslinger, der fandt sted under antidumpingproceduren. Rådet har i sit svarskrift ved Retten endvidere anført, at sagsøgerne i første instans i stedet for at anfægte begrundelsens tilstrækkelighed kritiserer indholdet af Rådets og Kommissionens tilgang.

80. Det fremgår af Domstolens faste praksis, at betingelsen om, at en fysisk eller juridisk person skal være umiddelbart berørt af den afgørelse, der er genstand for søgsmålet, kræver, at to kumulative kriterier er opfyldt, nemlig for det første at den anfægtede foranstaltning umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og for det andet at foranstaltningen ikke må overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men at gennemførelsen skal ske helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne uden anvendelse af andre mellemkommende regler[36].

81. Retten fastslog i den appellerede doms præmis 59, at den omtvistede forordning umiddelbart berørte retsstillingen for sagsøgerne i første instans, da sidstnævnte gav anledning til den delvise interimsundersøgelse, og da den antidumpingtold, som blev indført efter afslutningen af denne procedure, skulle opveje det tab, som de havde lidt som konkurrerende producenter. Hvad angår den anden betingelse om at være umiddelbart berørt var denne ligeledes opfyldt, da medlemsstaterne ikke var overladt et skøn hvad angår antidumpingtoldens sats og indførelsen af denne told på de omfattede produkter.

82. Jeg gør opmærksom på, at kontraappellen alene anfægter den af Retten foretagne vurdering i den appellerede doms præmis 51-73 af den første betingelse om at være umiddelbart berørt og ikke analysen i denne doms præmis 50 af den anden betingelse.

83. Kommissionen har gjort gældende, at den omtvistede forordning ikke har indvirkning på Distillerie Bonollos retsstilling, da sidstnævnte ikke har rettigheder, der vil kunne påvirkes af denne forordnings vedtagelse. Selv om grundforordningen tildeler Distillerie Bonollo processuelle rettigheder i egenskab af klager, er det efter Kommissionens opfattelse alene materielle rettigheder og ikke processuelle rettigheder, der er relevante for at afgøre, om Distillerie Bonollos retsstilling påvirkes. Imidlertid tildeler hverken EUF-traktaten eller grundforordningen Distillerie Bonollo en materiel ret til, at der indføres en antidumpingtold på et bestemt niveau i forhold til konkurrerende producenter i tredjelande.

84. Distillerie Bonollo for sit vedkommende gjort gældende, at den omtvistede forordning umiddelbart berører selskabets retsstilling, da det har en ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping på det marked, hvor det virker. Dette følger analogt af præmis 50 i dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873).

85. Det er min opfattelse, at Domstolen skal forkaste det enkelte appelanbringende, som Kommissionen har fremført til støtte for sin hovedpåstand. Som forklaret nedenfor er det mit forslag at lade den i Domstolens dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873), valgte løsning finde anvendelse på denne sag og at konkludere, at den omtvistede forordning umiddelbart berører Distillerie Bonollos retsstilling som følge af sidstnævntes ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping på det marked, hvor selskabet virker.

86. Indledningsvis noterer jeg mig, at det i modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende, ikke følger af den omstændighed, at den omtvistede forordning ikke pålægger Distillerie Bonollo at betale antidumpingtold, at denne forordning ikke har indvirkning på selskabets retsstilling.

36 – Dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori, og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 42), af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 69), og af 5.11.2019, ECB m.fl. mod Trasta Komercbanka m.fl. (C-663/17 P, C-665/17 P og C-669/17 P, EU:C:2019:923, præmis 103).

87. Dette skyldes, at antidumpingtold pr. definition indføres på varer, som fremstilles af producenter i tredjelande, og ikke på varer, som fremstilles af EU-producenter som Distillerie Bonollo. Såfremt Domstolen måtte følge Rådets tilgang, ville EU-producenter følgelig ikke have kompetence til at anlægge et søgsmål med påstand om annullation af en forordning, der indfører antidumpingforanstaltninger. Dette ville næppe være foreneligt med dom af 20. marts 1985, Timex mod Rådet og Kommissionen (264/82, EU:C:1985:119, præmis 12-16), og af 18. oktober 2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl. mod Kommissionen (T-364/16, EU:T:2018:696, præmis 36-53), hvor et af en EU-producent anlagt annullationssøgsmål blev antaget til realitetsbehandling.

88. Et andet argument, der taler for den opfattelse, som er udtrykt i punkt 85 ovenfor, er, at antidumpingtold betales af importørerne i EU af de omhandlede produkter og indsamles af medlemsstaternes toldmyndigheder, når dette produkt frigives i EU. De betales ikke af de eksporterende producenter. Såfremt Domstolen måtte følge Rådets tilgang, ville eksporterende producenter derfor ikke have søgsmålskompetence i forhold til en forordning, der indfører antidumpingtold på importen af deres egne varer til EU. Dette ville ligeledes næppe være i overensstemmelse med fast retspraksis, hvorefter søgsmål anlagt af det omhandlede produkts producenter og eksportører, som på grundlag af oplysninger vedrørende deres erhvervsvirksomhed angiveligt har praktiseret dumping, antages til realitetsbehandling [37].

89. Som nævnt ovenfor i punkt 85 er jeg enig med Distillerie Bonollo i, at den omtvistede forordning ved at placere selskabet i en ugunstig konkurrencemæssig position umiddelbart berører selskabets ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping på det marked, hvor det virker.

90. For det første følger dette af dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873). Domstolen fastslog i denne dom, at afgørelsen, hvori Kommissionen for det første fastslog, at visse foranstaltninger udgjorde statsstøtte, men undlod at give pålæg om deres tilbagesøgning, og for det andet fastslog, at andre foranstaltninger ikke udgjorde statsstøtte, umiddelbart berørte retsstillingen for sagsøgerne i første instans, da den stillede dem i en ugunstig konkurrencesituation, og derved påvirkede deres ret til at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af de pågældende foranstaltninger på det marked, hvor de virker [38]. Denne ret var, som Domstolen fastslog, tillagt sagsøgerne i første instans ved traktatbestemmelserne om statsstøtte, nemlig artikel 107 TEUF og 108 TEUF, der har til formål at sikre konkurrencen [39].

37 – Dom af 21.2.1984, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen (239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 11-14), og af 7.5.1987, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet (240/84, EU:C:1987:202, præmis 5-7). Jf. endvidere bl.a. dom af 18.9.1996, Climax Paper mod Rådet (T-155/94, EU:T:1996:118, præmis 45-53), af 25.9.1997, Shanghai Bicycle mod Rådet (T-170/94, EU:T:1997:134, præmis 35-42), af 13.9.2013, Huvis mod Rådet (T-536/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:432, præmis 23-29), af 13.9.2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber m.fl. mod Rådet (T-537/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:428, præmis 20-29), af 16.1.2014, BP Products North America mod Rådet (T-385/11, EU:T:2014:7, præmis 74-78), af 15.9.2016, Unitec Bio mod Rådet (T-111/14, EU:T:2016:505, præmis 25-32), af 15.9.2016, Molinos Río de la Plata m.fl. mod Rådet (T-112/14 – T-116/14 og T-119/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:509, præmis 57-64), af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet (T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 22-39), og af 10.10.2017, Kolachi Raj Industrial mod Kommissionen (T-435/15, EU:T:2017:712, præmis 49-55).

38 – Domstolen støttede sig på den omstændighed, at sagsøgerne i første instans, nemlig Pietro Ferracci, indehaveren af en »Bed & Breakfast«-hotellejlighed, og Scuola Elementare Maria Montessori, en privat undervisningsinstitution, udøvede aktiviteter, der lignede de aktiviteter, som støttemodtagerne, der nemlig var kirkelige og religiøse institutioner, udøvede. Endvidere lå Pietro Ferraccis og Scuola Elementare Maria Montessoris institutioner i umiddelbar nærhed af støttemodtagerne. De virkede således på det samme geografiske marked for tjenesteydelser. Henset til, at Pietro Ferracci og Scuola Elementare Maria Montessori a priori var omfattet af den statsstøtte, som var genstand for den omhandlede afgørelse, kunne denne afgørelse stille dem i en ugunstig konkurrencesituation. Jf. præmis 50 i dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873).

39 – Jf. præmis 43 og 52 i dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873).

91. Jeg foreslår, at den løsning, som Domstolen valgte i den i det foregående punkt nævnte dom, anvendes på den foreliggende sag, som ikke vedrører statsstøtteregler, men antidumpingbestemmelser. Det er min opfattelse, at den omtvistede forordning umiddelbart har indvirkning på Distillerie Bonollos retsstilling som følge af selskabets ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes ikke af statsstøtte (som det var tilfældet i denne dom), men af en dumpingpraksis på det marked, hvor det virker.

92. Jeg skal til støtte for denne løsning anføre, at antidumpingregler i lighed med artikel 107 TEUF og 108 TEUF har til formål at sikre konkurrencen. Ganske vist har antidumpingforanstaltninger i henhold til grundforordningens artikel 21, stk. 1, en dobbelt målsætning: På den ene side har de til hensigt at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes dumping, til ophør og på den anden side at genskabe en situation med effektiv konkurrence. Imidlertid skal det fremhæves, at en dumpingpraksis skal betragtes som *illoyal konkurrence* fra producenter i tredjelande, som EU-producenter skal beskyttes mod [40]. Det følger således i henhold til retspraksis, at indførelsen af en antidumpingtold er en foranstaltning til forsvar og beskyttelse mod illoyal konkurrence som følge af en dumpingpraksis [41]. Det er derfor efter min opfattelse en betingelse for genskabelsen af en loyal konkurrence i det indre marked, at fordrejningen af handelen bringes til ophør.

93. Det skal endvidere anføres, at vigtigheden af målsætningen om effektiv konkurrence i forhold til antidumpingtold er udtrykt ved reglen om lavere told. I henhold til denne regel skal antidumpingtoldniveauet, som fastsat i grundforordningens artikel 9, stk. 4, sidste punktum, fastsættes på grundlag af dumpingmargenen, medmindre skadesmargenen er lavere end dumpingmargenen, i hvilket tilfælde antidumpingtolden skal beregnes på grundlag af skadesmargenen. Reglen om lavere told sikrer, at EU-erhvervsgrenen ikke kan opnå en beskyttelse, der går videre, end hvad der er nødvendigt til beskyttelse imod de skadelige virkninger af dumpingimporten [42], og at EU-erhvervsgrenen med andre ord ikke opnår en konkurrencefordel i forhold til dumpingimport [43].

94. I analogi med dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873), må den omtvistede forordning derfor anses for umiddelbart at have indvirkning på Distillerie Bonollos ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping på det marked, hvor selskabet virker, og følgelig for umiddelbart at have indvirkning på dets retsstilling. Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 59, er Distillerie Bonollo en EU-producent af vinsyre, der virker på samme marked som de to kinesiske eksporterende producenter. Ved indførslen af en angiveligt utilstrækkelig antidumpingtold i forhold til de to kinesiske eksporterende producenter kunne den omtvistede forordning derfor bringe selskabet i en ugunstig konkurrencemæssig stilling i det indre marked.

95. For det andet følger det, i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, ikke af grundforordningens artikel 9, stk. 4, og artikel 21, at Distillerie Bonollo ikke har ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping på det marked, hvor selskabet virker.

40 – Jf. i denne henseende D. Reymond, *Action antidumping et droit de la concurrence dans l'Union européenne*, Bruylant, 2016 (punkt 60).

41 – Dom af 3.10.2000, Industrie des poudres sphériques mod Rådet (C-458/98 P, EU:C:2000:531, præmis 91), og af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet (T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 50). Jf. endvidere generaladvokat Van Gervens forslag til afgørelse Nölle (C-16/90, ikke trykt i Sml., EU:C:1991:233, punkt 11) og generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse Gul Ahmed Textile Mills mod Rådet (C-100/17 P, EU:C:2018:214, punkt 105).

42 – Dom af 27.3.2019, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet (C-236/17 P, EU:C:2019:258, præmis 167 og 168).

43 – Generaladvokat Trstenjaks forslag til afgørelse Moser Baer India mod Rådet (C-535/06 P, EU:C:2008:532, punkt 170) og dom af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet (T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 51).

96. Det er Kommissionens argument, at den i tilfælde, hvor det er fastslået, at der foreligger dumping og skade, og at sidstnævnte er forårsaget af førstnævnte, ikke desto mindre i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 4, og artikel 21, kan afstå fra at vedtage antidumpingforanstaltninger, hvis disse foranstaltninger ikke er i Unionens interesse. Kommissionen har gjort gældende, at dette indebærer, at Distillerie Bonollo ikke har en materiel ret til beskyttelse mod dumping.

97. Jeg er ikke enig i dette argument.

98. Ganske vist følger det af Rettens praksis, at EU-erhvervsgrenen ikke har retten til, at der indføres beskyttende foranstaltninger, selv om det er fastslået, at der foreligger dumping og skade, idet sådanne foranstaltninger alene kan indføres i tilfælde, hvor det tillige i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 4, og artikel 21 er fastslået, at disse er berettiget ud fra Unionens interesse [44]. En undersøgelse af Unionens interesse kræver en vurdering af de sandsynlige følger af både anvendelsen og ikke-anvendelsen af de foreslåede foranstaltninger hvad angår EU-erhvervsgrenens interesse og de andre interesser, der er på spil, dvs. importørers, aftagerindustriens, brugeres og den pågældende vares producenters, samt forbrugeres interesser [45]. Dette fordrer en afvejning af disse parters interesser [46].

99. Det skal imidlertid konstateres, at dette er et negativt krav. I henhold til grundforordningens artikel 21, stk. 1, er det alene, hvis de foreslåede antidumpingforanstaltninger *ikke* er i Unionens interesse, at Kommissionen kan afstå fra at vedtage sådanne foranstaltninger [47]. Kommissionen har i praksis meget sjældent besluttet ikke at indføre antidumpingforanstaltninger med den begrundelse, at det, uanset at de andre tre betingelser (nemlig dumping, skade og årsagssammenhæng) var opfyldt, ikke var i Unionens interesse at indføre dem [48].

100. Jeg skal endvidere fremhæve, at den omstændighed, at Kommissionen kan afvise at kræve tilbagebetaling af statsstøtte, hvis dette vil være i modstrid med et generelt princip i EU-lovgivningen [49], samt den omstændighed, at den pågældende medlemsstat kan afstå fra at efterkomme beslutningen, hvis den er absolut umulig at realisere korrekt [50], ikke var til hinder for, at Domstolen i dom af 6. november 2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873), fastslog, at konkurrenter til modtagere af statsstøtte har en ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af statsstøtte på det marked, hvor de virker.

44 – Dom af 8.7.2003, Euroalliages m.fl. mod Kommissionen (T-132/01, EU:T:2003:189, præmis 44), og af 30.4.2015, VTZ m.fl. mod Rådet (T-432/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:248, præmis 162).

45 – Jf. grundforordningens artikel 21, stk. 2.

46 – Dom af 15.6.2017, T.KUP (C-349/16, EU:C:2017:469, præmis 44).

47 – Dom af 30.4.2015, VTZ m.fl. mod Rådet (T-432/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:248, præmis 163).

48 – Jf. H. Juramy, »Anti-Dumping in Europe: What About Us(ers)?«, *Global Trade and Customs Journal*, 2018, Issue 11/12, s. 511-518 (s. 516 og 517), og Y. Melin, »Users in EU Trade Defence Investigations: How to Better Take their Interests into Account, and the New Role of Member States as User Champions after Comitology«, *Global Trade and Customs Journal*, 2016, Issue 3, s. 88-121 (s. 96).

49 – Artikel 16, stk. 1, sidste punktum, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 TEUF (EUT 2015, L 248, s. 9) fastsætter, at »Kommissionen [ikke] kræver […] tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i EU-lovgivningen«.

50 – Dom af 9.11.2017, Kommissionen mod Grækenland (C-481/16, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:845, præmis 28), og af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 80).

101. Når bl.a. tilbagesøgningen af ulovlig og uforenelig støtte kan krænke princippet om beskyttelse af den berettigede forventning i forhold til støttemodtageren [51], er Kommissionen ikke længere forpligtet til at anordne tilbagesøgning [52]. Den må ikke anordne tilbagesøgning. I dette tilfælde fører konstateringen af støttens uforenelighed med det indre marked ikke til genoprettelsen af konkurrencen på det pågældende marked. Som nævnt i det foregående punkt forhindrer dette imidlertid ikke Domstolen i at konstatere, at konkurrenter til modtagere af statsstøtte har en ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af statsstøtte.

102. Såfremt indførelsen af antidumpingforanstaltninger ikke er i Unionens interesse, kan Kommissionen ligeledes beslutte ikke at vedtage sådanne foranstaltninger. I dette tilfælde bringes de fordrejninger af handelen, som skyldes dumping, ikke til ophør, og konkurrencen genoprettes ikke på det indre marked. Dette bør ikke være til hinder for, at Domstolen fastslår, at en EU-producent har en ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping.

103. Hvis for det tredje Domstolen i modsætning til, hvad Kommissionen og Rådet har gjort gældende, fastslår, at den første betingelse om at være umiddelbart berørt er opfyldt i den foreliggende sag, ville det ikke være som følge af den omtvistede forordnings blotte faktiske indvirkning på Distillerie Bonollos situation (i modsætning til denne forordnings retsvirkning).

104. Som nævnt i punkt 85 ovenfor har den omtvistede forordning således indvirkning på Distillerie Bonollos situation som følge af selskabets *ret* til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping, og ikke som følge af denne forordnings faktiske virkning.

105. Jeg skal endvidere anføre, at der er ingen modstrid mellem den i punkt 85 ovenfor foreslåede løsning og præmis 81 i dom af 28. februar 2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155). Domstolen fastslog i denne præmis, at den omstændighed, at en forordning, der indførte en antidumpingtold på import af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, bragte amerikanske bioethanolproducenter i en ufordelagtig konkurrenceposition, ikke i sig selv kunne give mulighed for at fastslå, at denne forordning umiddelbart berørte dem. Jeg skal for det første fremhæve, at disse amerikanske bioethanolproducenter var *tredjelandsproducenter*, hvis varer var genstand for antidumpingtold, hvorimod jeg foreslår at lægge til grund, at *EU-producenter* har en ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping. For det andet virkede disse amerikanske biothanolproducenter ikke på det indre marked [53], hvorimod jeg foreslår at lægge til grund, at aktuelle aktører på markedet og ikke potentielle aktører på markedet har denne ret [54].

106. For det fjerde udgør den i punkt 85 ovenfor foreslåede løsning, i modsætning til hvad Kommissionen og Rådet har gjort gældende, ikke en »lempelse« af den første betingelse om at være umiddelbart berørt.

107. Som nævnt i punkt 87 ovenfor blev det i dom af 20. marts 1985, Timex mod Rådet og Kommissionen (264/82, EU:C:1985:119, præmis 11-16), konstateret, at EU-producenter havde kompetence til at anlægge et søgsmål med påstand om annullation af en forordning, der indførte antidumpingforanstaltninger. Endvidere blev det i dom af 18. oktober 2018, ArcelorMittal Tubular

51 – Dom af 29.4.2004, Italien mod Kommissionen (C-372/97, EU:C:2004:234, præmis 111).

52 – Dom af 15.11.2018, World Duty Free Group mod Kommissionen (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784, præmis 264 og 268).

53 – De amerikanske bioethanolproducenter eksporterede ikke direkte deres produktion til EU-markedet, men solgte det på hjemmemarkedet (det amerikanske) til ikke forretningsmæssigt forbundne forhandlere/blandingsproducenter, som derefter blandede bioethanolen med benzin til særligt eksport til EU (generaladvokat Mengozzis forslag til afgørelse Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2018:794, punkt 63).

54 – Dette er i overensstemmelse med præmis 46 og 50 i dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873).

Products Ostrava m.fl. mod Kommissionen (T-364/16, EU:T:2018:696, præmis 36-53), fastslået, at EU-producenter havde kompetence til at anfægte en afgørelse, hvori Kommissionen med henblik på at gennemføre en af Domstolen afsagt dom, endeligt bestemte, at der ikke skulle opkræves antidumpingtold for varer, der var fremstillet af en bestemt eksporterende producent.

108. Det følger heraf, at såfremt Domstolen fastslår, at den omtvistede forordning umiddelbart har indvirkning på Distillerie Bonollos retsstilling, i modsætning til hvad Kommissionen og Rådet har anført, vil dette ikke udgøre en »lempelse« af betingelsen om at være umiddelbart berørt. Dens afgørelse ville være i overensstemmelse med den i det foregående punkt nævnte retspraksis.

109. Et særligt argument, der taler for denne konklusion, er, at det i de tilfælde, hvor det på området for antidumping er blevet fastslået, at sagsøgerne (det være sig EU-producenter, eksporterende producenter eller importører) ikke havde kompetence til at anlægge et søgsmål med påstand om annullation af en forordning, der indførte antidumpingforanstaltninger, har skyldtes, at de ikke var individuelt berørt af denne forordning. Det har ikke skyldtes, at de ikke var umiddelbart berørt af den [55].

110. Så vidt jeg ved, er der kun en undtagelse. Det er dom af 28. februar 2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155), hvor amerikanske bioethanolproducenter blev nægtet søgsmålskompetence med den begrundelse, at de ikke var umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt. Dette skyldtes imidlertid som nævnt i punkt 105 ovenfor den særlige omstændighed, at disse ikke eksporterede bioethanol direkte til EU, og at deres produktion derfor ikke umiddelbart var omfattet af den indførte antidumpingtold.

111. I tilfælde, hvor det blev fastslået, at sagsøgerne havde kompetence til at anlægge et søgsmål med påstand om annullation af en forordning, der indførte antidumpingforanstaltninger, blev betingelsen om at være umiddelbart berørt desuden enten ikke undersøgt [56], eller den blev anset for at være opfyldt. Såfremt det blev konstateret, at den var opfyldt, var det som følge af den anden betingelse om at være umiddelbart berørt, dvs. som nævnt i punkt 80 ovenfor, med den begrundelse, at medlemsstaternes toldmyndigheder havde pligt til, idet de ikke havde nogen form for skønsmargen, at opkræve den told, der var indført ved antidumpingforordningen. Den første betingelse blev ikke undersøgt [57].

55 – Dom af 28.2.2002, BSC Footwear Supplies m.fl. mod Rådet (T-598/97, EU:T:2002:52, præmis 49-64), kendelse af 27.1.2006, Van Mannekus mod Rådet (T-280/03, ikke trykt i Sml., EU:T:2006:32, præmis 108-141), dom af 19.4.2012, Würth og Fasteners (Shenyang) mod Rådet (T-162/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:187), kendelse af 5.2.2013, BSI mod Rådet (T-551/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:60, præmis 23-41), dom af 13.9.2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber m.fl. mod Rådet (T-537/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:428, præmis 28 og 29), kendelse af 21.1.2014, Bricmate mod Rådet (T-596/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:53, præmis 21-60), kendelse af 7.3.2014, FESI mod Rådet (T-134/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:143, præmis 41-76), dom af 15.9.2016, Molinos Río de la Plata m.fl. mod Rådet (T-112/14 – T-116/14 og T-119/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:509, præmis 48-56), og kendelse af 25.1.2017, Internacional de Productos Metálicos mod Kommissionen (T-217/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:37, præmis 26-33), stadfæstet efter appel (dom af 18.10.2018, Internacional de Productos Metálicos mod Kommissionen, C-145/17 P, EU:C:2018:839).

56 – Dom af 21.2.1984, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen (239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 12-14), af 20.3.1985, Timex mod Rådet og Kommissionen (264/82, EU:C:1985:119, præmis 12-17), af 7.5.1987, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet (240/84, EU:C:1987:202, præmis 5-7), af 14.3.1990, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet (C-133/87 og C-150/87, EU:C:1990:115, præmis 14-20), af 14.3.1990, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen (C-156/87, EU:C:1990:116, præmis 17-23), af 11.7.1990, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet (C-305/86 og C-160/87, EU:C:1990:295, præmis 19-22), af 16.5.1991, Extramet Industrie mod Rådet (C-358/89, EU:C:1991:214, præmis 13-18), af 13.9.2013, Huvis mod Rådet (T-536/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:432, præmis 25-29), og af 13.9.2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber m.fl. mod Rådet (T-537/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:428, præmis 22-27).

57 – Dom af 18.9.1996, Climax Paper mod Rådet (T-155/94, EU:T:1996:118, præmis 53), af 25.9.1997, Shanghai Bicycle mod Rådet (T-170/94, EU:T:1997:134, præmis 41), af 16.1.2014, BP Products North America mod Rådet (T-385/11, EU:T:2014:7, præmis 72), af 15.9.2016, Unitec Bio mod Rådet (T-111/14, EU:T:2016:505, præmis 28), af 15.9.2016, Molinos Río de la Plata m.fl. mod Rådet (T-112/14 – T-116/14 og T-119/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:509, præmis 62), af 18.10.2016, Crown Equipment (Suzhou) og Crown Gabelstapler mod Rådet (T-351/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:616, præmis 24), og af 10.10.2017, Kolachi Raj Industrial mod Kommissionen (T-435/15, EU:T:2017:712, præmis 54).

112. Der er, så vidt jeg ved, kun to undtagelser. I dom af 26. september 2000, Starway mod Rådet (T-80/97, EU:T:2000:216), blev en forordning om udvidelse af en antidumpingforanstaltning anset for umiddelbart at have indvirkning på importørens retsstilling. Dette skyldtes, at den i denne forordning fastsatte mulighed for, at Kommissionen kunne meddele sagsøgeren en fritagelse for udvidelsen af tolden (hvor import ikke var en omgåelse af den oprindelige told), efter omstændighederne i det konkrete tilfælde var rent teoretisk [58]. I dom af 18. oktober 2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl. mod Kommissionen (T-364/16, EU:T:2018:696), blev en afgørelse, der foreskrev, at antidumpingtolden ikke længere måtte opkræves, ligeledes anset for umiddelbart at berøre EU-producenternes situation »i forhold til deres retsstilling inden for rammerne af den procedure, der førte til vedtagelsen af antidumpingforanstaltningerne«. Retten understregede bl.a. den omstændighed, at klagen, der førte til vedtagelsen af den oprindelige forordning, og anmodningen om genoptagelse blev indgivet af en fagforening på vegne af de EU-producenter, som sagsøgerne var en del af [59]. Jeg skal i denne forbindelse minde om, at jeg som nævnt i punkt 85 ovenfor foreslår ikke at lægge vægt på sagsøgerens processuelle rettigheder, men på retten til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes, for at afgøre, om den første betingelse om at være umiddelbart berørt er opfyldt. De processuelle rettigheder, som følger af grundforordningen, varierer betydeligt fra person til person [60], og man kan derfor rejse det spørgsmål, om retsstillingen for *enhver* person, som denne forordning tildeler processuelle rettigheder, kan blive umiddelbart berørt af en forordning, der indfører antidumpingforanstaltninger.

113. Efter min opfattelse er der således i retspraksis på området for antidumping ikke noget grundlag for Kommissionens argument om, at en EU-producent skal nægtes søgsmålskompetence med den begrundelse, at denne ikke har nogen ret til beskyttelse mod dumping, og at forordningen, der indfører antidumpingforanstaltninger, følgelig ikke umiddelbart har indvirkning på dens retsstilling. Det forekommer mig derimod, at den appellerede dom er i overensstemmelse med praksis fra Unionens retsinstanser, hvorefter der som nævnt i punkt 110 ovenfor alene i et enkelt tilfælde, så vidt jeg ved, er blevet nægtet søgsmålskompetence under omstændigheder, som afveg fra de foreliggende, som følge af det forhold, at sagsøgeren ikke var umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt.

114. For det femte er jeg ikke overbevist af Kommissionens og Rådets argument om, at Retten i den appellerede doms præmis 92 og 93 fejlagtigt henviste til retten til effektiv domstolsbeskyttelse som fastsat i chartrets artikel 47 for at »udvide« betingelsen om at være umiddelbart berørt.

115. I disse præmisser bemærkede Retten, at Distillerie Bonollo, idet den omtvistede forordning ikke kunne medføre gennemførelsesforanstaltninger i forhold til denne, principielt ikke havde alternative metoder på nationalt plan. Selv om en sådan omstændighed ifølge Retten ikke kunne føre til, at der ses bort fra betingelsen om at være individuelt berørt, skulle betingelsen om, at en person skal berøres umiddelbart og personligt, ikke desto mindre fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse.

116. Selv om chartrets artikel 47 bestemt ikke har til formål at ændre den domstolskontrolordning, der er fastlagt i traktaterne, og navnlig ikke reglerne for antagelse af direkte søgsmål ved Den Europæiske Unions retsinstanser [61], er det efter min opfattelse ikke, hvad Retten gjorde i den appellerede doms præmis 92 og 93.

58 – Dom af 26.9.2000, Starway mod Rådet (T-80/97, EU:T:2000:216, præmis 61-69).

59 – Dom af 18.10.2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl. mod Kommissionen (T-364/16, EU:T:2018:696, præmis 41 og 42).

60 – F.eks. adskiller de processuelle rettigheder, der er tillagt EU-producenter, sig væsentligt fra de rettigheder, som er tillagt forbrugergrupper.

61 – Dom af 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 97), og af 27.3.2019, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet (C-236/17 P, EU:C:2019:258, præmis 99).

117. Retten drog ikke den konklusion, at Distillerie Bonollo var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning ved at henvise til chartrets artikel 47. Denne konklusion var baseret på andre grunde, dvs. på den omstændighed nævnt i den appellerede doms præmis 59, at Distillerie Bonollo gav anledning til den delvise interimsundersøgelse, og at de ved denne forordning pålagte antidumpingforanstaltninger skulle opveje det tab, som selskabet havde lidt som en konkurrent, der virker på det samme marked som to kinesiske eksporterende producenter. Denne doms præmis 92 og 93 støtter blot denne konklusion, som Retten allerede var nået frem til.

118. Jeg skal endvidere fremhæve, at Retten, idet den fastslog, at den omtvistede forordning umiddelbart havde indvirkning på Distillerie Bonollos retsstilling af de i det foregående punkt nævnte grunde, ikke så bort fra betingelsen om at være umiddelbart berørt. Den anlagde en bredere fortolkning af denne betingelse end den fortolkning, som Kommissionen og Rådet havde argumenteret for, men dette er ikke udtryk for, at den så bort fra den.

119. Det er min konklusion, at den omtvistede forordning, for så vidt som denne forordning kan stille Distillerie Bonollo i en ugunstig konkurrencemæssig stilling på det marked, hvor selskabet konkurrerer med de to kinesiske eksporterende producenter, umiddelbart har indvirkning på Distillerie Bonollos ret til ikke at blive udsat for en konkurrence, der fordrejes af dumping på dette marked. Det følger heraf, at Retten ikke med urette i den appellerede doms præmis 59 fastslog, at den omtvistede forordning havde umiddelbar indvirkning på Distillerie Bonollos retsstilling, og at det enkelte appelanbringende skal forkastes.

120. Kontraappellen skal følgelig forkastes for så vidt angår påstanden om annullation af den appellerede dom.

b) Kommissionens subsidiære påstand om ophævelse af domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom

121. Kommissionen har for Domstolen subsidiært nedlagt påstand om ophævelse af domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom, for så vidt som dette punkt opretholder den ved den omtvistede forordning pålagte antidumpingtold på Ninghai Organic Chemical Factorys varer, indtil ikke blot Kommissionen, men også Rådet, har gennemført de til den appellerede doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Kommissionen har gjort gældende, at det, siden forordning nr. 37/2014 trådte i kraft, alene er Kommissionen, som må gennemføre antidumpingforanstaltninger.

122. Rådet og Changmao Biochemical Engineering er enig med Kommissionen, mens Distillerie Bonollo er uenig.

123. Det er min opfattelse, at Kommissionens subsidiære påstand skal tages til følge.

124. I domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom opretholdt Retten den antidumpingtold, der ved den omtvistede forordning var pålagt Ninghai Organic Chemical Factorys varer, »indtil [Kommissionen] og [Rådet] har gennemført de til [den appellerede doms] opfyldelse nødvendige foranstaltninger«.

125. Jeg skal anføre, at det i henhold til artikel 266, stk. 1, TEUF er den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, der har pligt til at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Domstolens dom. I den foreliggende sag blev den omtvistede forordning vedtaget af Rådet. Dette indebærer imidlertid ikke, at Rådet skal eller endog kan gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af den appellerede dom.

126. Ifølge retspraksis udgør den handlepligt, der er fastsat i artikel 266, stk. 1, TEUF, således ikke en kilde til en kompetence og fritager ikke den pågældende institution for nødvendigheden af at basere den retsakt, som indeholder de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af en dom, der ophæver en foranstaltning, på et retsgrundlag, der for det første bemyndiger den til at vedtage denne retsakt og for det andet er i kraft på det tidspunkt, hvor retsakten udstedes [62].

127. Artikel 1 i forordning nr. 37/2014 ændrer grundforordningens artikel 9, stk. 4, for så vidt som endelige antidumpingforanstaltninger, som tidligere blev pålagt af Rådet, nu skal pålægges af Kommissionen [63].

128. I den foreliggende sag kan de foranstaltninger, som er nødvendige til den appellerede doms opfyldelse, først vedtages efter den dato, hvor dommen blev afsagt, dvs. efter den 3. maj 2018. De kan således først vedtages efter ikrafttrædelsen den 20. februar 2014 af forordning nr. 37/2014 [64]. Det følger heraf, at de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af den appellerede dom, skal baseres på grundforordningens artikel 9, stk. 4, som ændret ved forordning nr. 37/2014, og på grundforordningens artikel 14, stk. 1 [65].

129. Det er derfor kun Kommissionen, der kan vedtage sådanne foranstaltninger.

130. Det er min konklusion, at domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom skal ophæves, for så vidt som dette punkt opretholder den antidumpingtold, der ved den omtvistede forordning er pålagt Ninghai Organic Chemical Factorys varer, indtil *Rådet* har gennemført de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom er stadig gyldig, for så vidt som den opretholder denne told, indtil Kommissionen har gennemført de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

131. I øvrigt bør kontraappellen forkastes.

VI. Hovedappellen

132. Changmao Biochemical Engineering har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom med den begrundelse, at Retten begik en fejl ved at tiltræde anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9.

A. Parternes argumenter

133. Changmao Biochemical Engineering har med sit enkelte appelanbringende anfægtet den appellerede doms præmis 132-137 og 139-141.

134. Dette appelanbringende er opdelt i tre led.

62 – Dom af 14.6.2016, Kommissionen mod McBride m.fl. (C-361/14 P, EU:C:2016:434, præmis 38, 40 og 45), og af 19.6.2019, C & J Clark International (C-612/16, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:508, præmis 39 og 40).

63 – Jf. punkt 22, nr. 5), i bilaget til forordning nr. 37/2014.

64 – Artikel 4 i forordning nr. 37/2014 fastsætter, at denne forordning »træder i kraft på tredivtedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*«, dvs. på tredivtedagen efter den 21.1.2014.

65 – Grundforordningens artikel 14, stk. 1 (som ikke blev ændret ved forordning nr. 37/2014) fastsætter, at antidumpingtold indføres ved forordning. Ifølge retspraksis er grundforordningens artikel 9, stk. 4, som ændret ved forordning nr. 37/2014, sammenholdt med grundforordningens artikel 14, stk. 1, det retsgrundlag, som bemyndiger Kommissionen til at genindføre antidumpingtold efter afsigelsen af en dom, der annullerer en forordning, der indfører antidumpingtold (dom af 19.6.2019, C & J Clark International, C-612/16, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:508, præmis 42-44). Jf. endvidere dom af 15.3.2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 55).

135. Changmao Biochemical Engineering har med det eneste appelanbringendes første led gjort gældende, at den omstændighed, at normalværdien i den omtvistede forordning er fastsat på grundlag af produktionsomkostningerne i Argentina i stedet for på grundlag af nationale salgspriser i Argentina, ikke udgør en ændring af metode som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9, og at situationen under alle omstændigheder har ændret sig. Ifølge Changmao Biochemical Engineering begik Retten endvidere en fejl ved at konstatere, at anvendelsen af den metode, der blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, og ved således ikke at tage hensyn til forskellene i produktionsmetoderne for vinsyre i Argentina og Kina.

136. I det enkelte appelanbringendes andet og tredje led har Changmao Biochemical Engineering i det væsentlige gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at den omstændighed, at den samme normalværdi gælder for alle eksporterende producenter, som ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, ophæver enhver sondring mellem samarbejdsvillige eksporterende producenter og eksporterende producenter, der ikke har samarbejdet.

137. Distillerie Bonollo har for det første gjort gældende, at appellen skal afvises, for det andet, at det enkelte appelanbringende skal afvises, og for det tredje, at dette appelanbringende under alle omstændigheder skal forkastes som ugrundet.

138. Distillerie Bonollo støtter for det første Rådets og Kommissionens anbringende om, at appellen skal afvises.

139. Distillerie Bonollo har for det andet gjort gældende, at det enkelte appelanbringendes første, andet og tredje led skal afvises, for så vidt som en eller flere af de led i) blot er en gentagelse af argumenter, der allerede er blevet fremsat for Retten, ii) rejser et spørgsmål vedrørende de faktiske omstændigheder, iii) anmoder Domstolen om at tage stilling til et anbringende, som Retten ikke har taget stilling til, eller iv) anfægter en subsidiært begrundelse i den appellerede dom.

140. Distillerie Bonollo har for det tredje gjort gældende, at det enkelte appelanbringende under alle omstændigheder er ugrundet. Selskabet har anført, at der var en ændring af metode i den omtvistede forordning, henset til, at den metode, som omfatter en beregning af normalværdien på grundlag af nationale salgspriser i Argentina, ikke blev anvendt. Selskabet har gjort gældende, at der ikke er nogen dokumentation for ændrede omstændigheder. Endvidere undlod Retten ikke, i modsætning til hvad Changmao Biochemical Engineering har gjort gældende, at tage hensyn til forskellene i Argentinas og Kinas produktionsomkostninger. Hvad angår Changmao Biochemical Engineerings udsagn om, at anvendelsen af den samme normalværdi ophæver enhver sondring mellem samarbejdsvillige eksporterende producenter og eksporterende producenter, der ikke har samarbejdet, har Distillerie Bonollo bemærket, at grundforordningen ikke indeholder bestemmelser, som indebærer en mere fordelagtig behandling af samarbejdsvillige eksporterende producenter med hensyn til normalværdiens fastsættelse.

141. Rådet har gjort gældende, at appellen skal afvises. Dette skyldes, at den appellerede dom ikke umiddelbart berører Changmao Biochemical Engineering, som krævet i statuttens artikel 56, stk. 2. Den omtvistede forordning blev således allerede annulleret i forhold til Changmao Biochemical Engineering ved dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372). Alle foranstaltninger, som træffes til opfyldelse af den appellerede dom, såsom en ny beregning af normalværdien på grundlag af de nationale salgspriser i Argentina, kan derfor alene gælde for Ninghai Organic Chemical Factory.

142. Kommissionen har gjort gældende, at appellen skal afvises med samme begrundelse, som Rådet har fremført. Under alle omstændigheder skal appellen ifølge Kommissionen forkastes. Dette skyldes, at grundforordningens artikel 11, stk. 9, efter sin ordlyd henviser til den metode, der blev benyttet »i den [oprindelige] undersøgelse«, og ikke til den metode, der blev benyttet i forhold til et bestemt

selskab. Denne bestemmelse kan ikke anvendes på virksomhedsbasis. Endvidere støtter denne bestemmelses tilblivelseshistorie en udvidende fortolkning af forpligtelsen til at benytte den samme metode i den fornyede undersøgelse. Endelig skal grundforordningens artikel 11, stk. 9, ses som et udtryk for princippet om ligebehandling, som nu er indeholdt i chartrets artikel 47. Det følger heraf, at normalværdien i den omtvistede forordning skal fastsættes på grundlag af de nationale salgspriser for samtlige producenter, der ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, herunder de to kinesiske eksporterende producenter.

B. Bedømmelse

143. Changmao Biochemical Engineering har fremført et enkelt appelanbringende vedrørende den omstændighed, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at grundforordningens artikel 11, stk. 9, ikke giver Rådet mulighed for i en interimsundersøgelse at beregne normalværdien på grundlag af produktionsomkostninger i et referenceland, nemlig Argentina, når normalværdien i den oprindelige undersøgelse var fastsat på grundlag af nationale salgspriser i Argentina.

144. Distillerie Bonollo, Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at appellen skal forkastes.

1. Om formaliteten ved appellen

145. Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at appellen skal afvises, da den appellerede dom ikke berører Changmao Biochemical Engineering umiddelbart som krævet i henhold til statuttens artikel 56, stk. 2, idet den omtvistede forordning allerede var annulleret i forhold til Changmao Biochemical Engineering ved dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372). Distillerie Bonollo støtter Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelse, hvorimod Changmao Biochemical Engineering har gjort gældende, at appellen kan antages til realitetsbehandling.

146. Af nedenstående grunde er det min opfattelse, at appellen kan antages til realitetsbehandling.

147. Appellen er iværksat af Changmao Biochemical Engineering, som ikke var en part, men en intervenient i sagen for Retten [66].

148. I henhold til statuttens artikel 56, stk. 2, er det en betingelse for, at en intervenient i første instans (som ikke er en medlemsstat eller en af Unionens institutioner) kan iværksætte appel af en dom afsagt af Retten, at denne dom »berører dem umiddelbart«.

149. Som Rådet og Kommissionen har bemærket, var den omtvistede forordning allerede annulleret i forhold til Changmao Biochemical Engineering ved dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372), som nu er endelig, da den appellerede dom blev afsagt.

150. Det skal imidlertid anføres, at annullationen af den omtvistede forordning i den appellerede dom ikke er begrænset [67].

66 – Jf. punkt 20 ovenfor.

67 – Domskonklusionens punkt 1 i den appellerede dom annullerer ikke blot den omtvistede forordning, for så vidt som den finder anvendelse på Ninghai Organic Chemical Factory. Den annullerer denne forordning uden nogen begrænsning hvad angår annullationens retsvirkninger. Dette følger af det forhold, at søgsmålet i første instans blev anlagt af EU-producenter og ikke af en eksporterende producent, som alene kunne have nedlagt påstand om annullation af den omtvistede forordning, for så vidt som den fandt anvendelse på denne.

151. Jeg skal endvidere anføre, at ifølge retspraksis har den institution, hvis retsakt er blevet annulleret af en dom, ikke blot pligt til for at efterkomme den forpligtelse, som påhviler den i medfør af artikel 266, stk. 1, TEUF, at tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, der har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på [68].

152. Den omtvistede forordning blev ved den appellerede dom annulleret med den begrundelse, at Rådet, idet det oprindeligt fastsatte normalværdien for eksporterende producenter, der ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, på grundlag af nationale salgspriser i Argentina, og herefter anvendte en beregnet værdi, der reelt var fastsat på grundlag af produktionsomkostningerne i Argentina, i den fornyede undersøgelse, der førte til den omtvistede forordnings vedtagelse, havde ændret metoden og derved tilsidesat grundforordningens artikel 11, stk. 9. For at opfylde sin pligt i medfør af artikel 266, stk. 1, TEUF til at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til den appellerede doms opfyldelse, bør Kommissionen derfor genoptage undersøgelsen og foretage en ny beregning af normalværdien på grundlag af nationale salgspriser i Argentina [69].

153. Henset til, at annullationen af den omtvistede forordning, som nævnt i punkt 150 ovenfor, ikke er begrænset, bør Kommissionen for at efterkomme den appellerede dom ikke blot foretage en ny beregning af normalværdien på grundlag af de nationale salgspriser i Argentina i forhold til Ninghai Organic Chemical Factory, *men tillige i forhold til Changmao Biochemical Engineering*.

154. I dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372), blev den omtvistede forordning derimod annulleret med den begrundelse, at Rådet og Kommissionen, idet de havde afvist at meddele oplysninger om beregningen af normalværdien til Changmao Biochemical Engineering, havde tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 2, og retten til forsvar. Kommissionen bør derfor for at opfylde sin pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger give Changmao Biochemical Engineering adgang til disse oplysninger og give selskabet mulighed for at fremsætte bemærkninger i denne forbindelse.

155. De foranstaltninger, der skal gennemføres for at opfylde den appellerede dom, afviger derfor fra de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372).

156. Det følger heraf, at Changmao Biochemical Engineering er umiddelbart berørt af den appellerede dom som følge af Kommissionens pligt til med henblik på opfyldelse af denne dom at genoptage sagen og foretage en ny beregning af normalværdien på grundlag af nationale salgspriser i Argentina.

157. Dette er i overensstemmelse med dom af 2. oktober 2003, International Power m.fl. mod NALOO (C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P, EU:C:2003:534). Domstolen fastslog i denne dom, at Rettens dom om annullation af den beslutning, hvori Kommissionen afviste en klage mod tre selskaber, berørte disse tre selskaber umiddelbart. Dette skyldtes, at »Kommissionen ved opfyldelsen af

68 – Dom af 3.10.2000, Industrie des poudres sphériques mod Rådet (C-458/98 P, EU:C:2000:531, præmis 81), af 28.1.2016, CM Eurologistik og GLS (C-283/14 og C-284/14, EU:C:2016:57, præmis 49), og af 14.6.2016, Kommissionen mod McBride m.fl. (C-361/14 P, EU:C:2016:434, præmis 35).

69 – Selv om det ikke tilkommer Unionens retsinstanser at træde i den pågældende institutions sted og præcisere de foranstaltninger, der skal træffes for at opfylde deres domme (generaladvokat Tanchevs forslag til afgørelse National Iranian Tanker Company mod Rådet, C-600/16 P, EU:C:2018:227, punkt 109), er det ikke desto mindre tilfældet, at disse foranstaltninger skal tage hensyn til og være forenelige med den pågældende doms konklusion og dets begrundelse (dom af 28.1.2016, CM Eurologistik og GLS, C-283/14 og C-284/14, EU:C:2016:57, præmis 76 og 77).

den appellerede dom [var] forpligtet til at foretage en ny undersøgelse af [klagen]«, og at »det [var] muligt, at Kommissionen ved afslutningen af en sådan undersøgelse [ville vedtage] en retsakt, der [var] bebyrdende for [de tre selskaber], som herefter kunne risikere erstatningssøgsmål ved de nationale retter« [70].

158. I den foreliggende sag har Changmao Biochemical Engineering gjort gældende, at beregningen af normalværdien på grundlag af nationale salgspriser i Argentina vil føre til pålæggelsen af en toldsats, der er betydeligt højere end den ved den omtvistede forordning indførte sats på 13,1%. De øvrige parter har ikke bestridt dette udsagn. Der er derfor, som det var tilfældet i den i det foregående punkt nævnte dom, en risiko for, at de foranstaltninger, som Kommissionen træffer for at opfylde den appellerede dom, vil være bebyrdende for Changmao Biochemical Engineering, og at sidstnævnte vil blive udsat for søgsmål om betalingen af sådan told.

159. Min konklusion i punkt 156 ovenfor kan ikke anfægtes af Distillerie Bonollos argument om, at Changmao Biochemical Engineering ikke er påvirket af den appellerede dom, men af de foranstaltninger, der træffes med henblik på at opfylde denne dom, og at det derfor kun er, når disse foranstaltninger er vedtaget, at Changmao Biochemical Engineering vil blive umiddelbart berørt af den appellerede dom som omhandlet i statuttens artikel 56, stk. 2.

160. Dette skyldes, at formaliteten ved en appel, der er iværksat af en intervenient i første instans, af en dom om annullation af en EU-retsakt, ikke er omfattet af betingelsen om, at den kompetente institution har efterkommet sin pligt i medfør af artikel 266 TEUF til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Statuttens artikel 56, stk. 2, fastsætter således ikke en sådan betingelse. Denne bestemmelse kræver blot, at »den af Retten trufne afgørelse« berører intervenienten i første instans umiddelbart. Det følger heraf, at der med henblik på at fastlægge, om dette er tilfældet, alene skal tages hensyn til Rettens dom og til den kompetente institutions pligt, der følger af dommen om en EU-retsakts annullation, til at gennemføre de til dens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Der kan ikke tages hensyn til selve foranstaltningerne, om de er rettidigt vedtaget, og om de på korrekt vis gennemfører dommen.

161. Det er korrekt, at Changmao Biochemical Engineering vil være i stand til at nedlægge påstand om ophævelse af de foranstaltninger, der vedtages til gennemførelse af den appellerede dom. I modsætning til hvad Distillerie Bonollo har gjort gældende, giver dette imidlertid ikke Changmao Biochemical Engineering »to bid af det samme æble«. Såfremt sidstnævnte til støtte for et søgsmål med påstand om annullation af de til gennemførelse af den appellerede dom vedtagne foranstaltninger fremsatte et anbringende, som Retten allerede har taget stilling til, ville dette anbringende skulle afvises, da det ville tilsidesætte princippet om retskraft [71].

162. Det skal endvidere fremhæves, at når den EU-retsakt, der er annulleret ved dom afsagt af Retten, er en forordning, som det er tilfældet her, opstår den kompetente institutions pligt til at gennemføre de til denne doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger først fra afvisningen af appellen [72]. Hvis Distillerie Bonollos fremgangsmåde blev fulgt, ville formaliteten ved en appel, der er iværksat af en intervenient i første instans, således i dette tilfælde afhænge af den kompetente institutions gode vilje til at gennemføre den appellerede dom.

70 – Dom af 2.10.2003, International Power m.fl. mod NALOO (C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P, EU:C:2003:534, præmis 52).

71 – Jf. dom af 25.6.2010, Imperial Chemical Industries mod Kommissionen (T-66/01, EU:T:2010:255, præmis 196-211).

72 – Dette følger af statuttens artikel 60, stk. 2, som fastsætter, at uanset artikel 280 TEUF har en afgørelse fra Retten om annullation af en forordning først retsvirkning fra afvisningen af appellen.

163. Det er derfor uden betydning, at Kommissionen endnu ikke har gennemført de foranstaltninger, som er nødvendige til opfyldelse af den appellerede dom eller af dom af 1. juni 2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372) [73].

164. Det er ligeledes uden betydning, at Kommissionen den 28. juni 2018 efter en udløbsundersøgelse af de ved forordning nr. 349/2012 indførte antidumpingforanstaltninger vedtog gennemførelsesforordning (EU) 2018/921 [74], som opretholder den ved forordning nr. 349/2012 indførte told på 10,1% i forhold til Changmao Biochemical Engineering [75].

165. Det er min konklusion, at appellen bør antages til realitetsbehandling.

2. Om formaliteten ved det enkelte appelanbringende

166. For det første skal Distillerie Bonollos formalitetsindsigelse vedrørende det enkelte appelanbringendes første, andet og tredje led, for så vidt som de blot gentager argumenter, som Rådet allerede har fremsat for Retten, forkastes. Som nævnt i punkt 63 ovenfor kan retsspørgsmål, som er behandlet i første instans, drøftes på ny under en appelsag. Det skal anføres, at appellen anfægter specifikke præmisser i den appellerede dom: nemlig præmis 132 hvad angår argumentet om, at der ikke forelå en ændring af metoden; præmis 132 og 135-137 hvad angår argumentet om, at der skal tages hensyn til forskellene i produktionsmetoderne for vinsyre i Argentina og Kina, når der fastsættes en rimelig normalværdi; præmis 134 hvad angår argumentet om, at der foreligger ændrede omstændigheder; og præmis 139-141 hvad angår argumentet om, at hvis den metode, som anvendtes i den oprindelige undersøgelse, anvendes på alle eksporterende producenter, som ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, i den fornyede undersøgelse, ville dette ophæve enhver sondring mellem samarbejdsvillige eksporterende producenter og eksporterende producenter, der ikke har samarbejdet.

167. For det andet skal – i det omfang Distillerie Bonollos indlæg skal opfattes således, at argumentet om, at der foreligger ændrede omstændigheder, skal afvises med den begrundelse, at dette er et spørgsmål om faktiske forhold – dette anbringende forkastes. Det er efter min opfattelse et retsspørgsmål, hvorvidt den omstændighed, at disse to kinesiske eksporterende producenter først havde status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, og senere blev nægtet denne status, udgør ændrede omstændigheder som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

168. For det tredje er det, selv om jeg er enig med Distillerie Bonollo i, at et anbringende om tilsidesættelsen af retten til forsvar ville skulle afvises, da Retten ikke har udtalt sig om dette anbringende i den appellerede dom, min opfattelse, at der ikke med appelskriftet er fremsat sådant anbringende. Appellen anfører kort, som indledning til det enkelte appelanbringendes tredje led, at

73 – Ved meddelelse offentliggjort den 7.9.2017 genoptog Kommissionen den undersøgelse, som førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning, med henblik på at gennemføre dom af 1.6.2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372) (Meddelelse vedrørende dom af 1.6.2017 i sag T-442/12 vedrørende [den omtvistede forordning], EUT 2017, C 296, s. 16). Ifølge denne meddelelse blev undersøgelsen alene genoptaget for at gennemføre denne dom.

74 – Forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af vinsyre med oprindelse i Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 (EUT 2018, L 164, s. 14).

75 – Kommissionen kan i en udløbsundersøgelse alene opretholde eller ophæve den tidligere indførte antidumpingtold, men kan ikke ændre dem, jf. grundforordningens artikel 11, stk. 6. I betragtning af, at den omtvistede forordning, som ændrer forordning nr. 349/2012, blev annulleret ved dom af 1.6.2017, Changmao Biochemical Engineering mod Rådet (T-442/12, EU:T:2017:372), og at virkningerne af denne forordning ikke blev opretholdt af denne dom, indtil den er gennemført af Kommissionen, skulle sidstnævnte opretholde tolden på 10,1% indført ved forordning nr. 349/2012 i forhold til Changmao Biochemical Engineering. Forordning 2018/921 opretholder derimod en sats på 8,3% i forhold til Ninghai Organic Chemical Factory ved den omtvistede forordning. Dette skyldes, at forordningens virkninger, selv om den blev annulleret af den appellerede dom, opretholdes af denne dom for så vidt angår Ninghai Organic Chemical Factory, indtil den kompetente institution efterkommer sin forpligtelse i medfør af artikel 266 TEUF (hvilket den, som forklaret i punkt 162 ovenfor, først kan gøre, når og hvis den foreliggende appel forkastes).

Rettens konklusioner om normalværdi er »i strid med fast […] praksis vedrørende […] sikring af en fair prissammenligning *samt overholdelse af eksportørers ret til forsvar*«[76]. Changmao Biochemical Engineering har ikke med disse få ord, og når der ikke foreligger øvrige forhold, fremført et anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar.

169. For det fjerde skal argumentet om, at Retten med urette i den appellerede doms præmis 141 fastslog, at der gælder samme normalværdi for alle eksporterende producenter, når det fastsættes på grundlag af oplysninger fra et referenceland, ikke, som Distillerie Bonollo har anført, afvises med den begrundelse, at det er rettet mod en subsidiær begrundelse i den appellerede dom. Det er, som Distillerie Bonollo selv har gjort gældende, irrelevant[77].

170. Det er min konklusion, at det enkelte appelanbringende derfor kan antages til realitetsbehandling i sin helhed.

3. Om realiteten

171. Ifølge grundforordningens artikel 11, stk. 9, skal Kommissionen i alle genoptagede undersøgelser, som er omfattet af denne artikel, under forudsætning af uændrede omstændigheder anvende de samme metoder, som blev benyttet i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af tolden, idet der tages behørigt hensyn til bl.a. denne forordnings artikel 2.

172. Ifølge retspraksis skal undtagelsen, som giver institutionerne mulighed for i den fornyede undersøgelse at anvende en anden metode end den, der blev anvendt i den oprindelige undersøgelse, hvis omstændighederne har ændret sig, fortolkes strengt[78].

173. I den foreliggende sag blev normalværdien i den undersøgelse, der resulterede i vedtagelsen af forordning nr. 130/2006 hvad angår de to kinesiske eksporterende producenter, som var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, fastsat på grundlag af deres faktiske, nationale salgspriser i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1-6[79], mens normalværdien hvad angår eksporterende producenter, der ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, blev beregnet på grundlag af nationale salgspriser i et referenceland, nemlig Argentina, i henhold til denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra a)[80].

174. I den undersøgelse, som resulterede i vedtagelsen af den omtvistede forordning, blev de to kinesiske eksporterende producenter derimod nægtet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår. Normalværdien kunne derfor ikke længere blive fastsat i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 1-6. Den blev i det væsentlige beregnet på grundlag af produktionsomkostningerne i Argentina i henhold til denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra a)[81].

76 – Min fremhævelse.

77 – Jf. punkt 208 nedenfor.

78 – Dom af 19.9.2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet (C-15/12 P, EU:C:2013:572, præmis 17), og af 18.9.2014, Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 43).

79 – 18.-28. betragtning til forordning nr. 1259/2005 og 13. betragtning til forordning nr. 130/2006.

80 – 29.-34. betragtning til forordning nr. 1259/2005 og 13. betragtning til forordning nr. 130/2006.

81 – 27.-29. betragtning til den omtvistede forordning.

175. Changmao Biochemical Engineering har med sit enkelte appelanbringende gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at Rådet tilsidesatte grundforordningens artikel 11, stk. 9, ved i den fornyede undersøgelse at anvende en beregnet normalværdi for de to kinesiske eksporterende producenter, som var støttet på produktionsomkostninger i Argentina, hvorimod det i den oprindelige undersøgelse havde fastsat normalværdien for eksporterende producenter, der ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, på grundlag af nationale salgspriser i Argentina.

176. Det enkelte appelanbringende er opdelt i tre led. I det første led har Changmao Biochemical Engineering gjort gældende, at der ikke foreligger en ændring af metode, og at omstændighederne i hvert fald har ændret sig således, at Retten med urette fastslog, at der forelå en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 9.

177. Efter min opfattelse skal det enkelte appelanbringendes første led tages til følge.

178. I modsætning til hvad Changmao Biochemical Engineering har gjort gældende[82], foreligger der en ændring af metode som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

179. Ifølge retspraksis foreligger der en ændring af metode som omhandlet i denne bestemmelse, når eksportprisen i den indledende procedure blev fastsat på grundlag af reelle priser ved eksport til EU i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, mens der i den fornyede undersøgelse blev fastsat en beregnet eksportpris på grundlag af de reelle priser ved eksport til tredjelande i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9[83]. I tilfælde, hvor Rådet i den oprindelige undersøgelse har beregnet normalværdien på grundlag af de reelle eksportpriser for en producent i et referenceland og af denne producents nationale salgspriser, hvorimod Rådet i den fornyede undersøgelse har fastsat normalværdien på grundlag af den samme producents produktionsomkostninger, foreligger der tilsvarende en ændring af metode[84].

180. I den foreliggende sag blev normalværdien i den oprindelige undersøgelse fastsat på grundlag af de nationale salgspriser i Argentina hvad angår eksporterende producenter, der ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, mens den i den fornyede undersøgelse i det væsentlige blev beregnet på grundlag af produktionsomkostningerne i Argentina hvad angår de to kinesiske eksporterende producenter, som ikke længere var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår. Henset til den i det foregående punkt nævnte retspraksis udgør dette efter min opfattelse en ændring af metode som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

181. Det er efter min opfattelse endvidere ikke godtgjort, at omstændighederne har ændret sig.

82 – Jeg skal af klarhedshensyn fremhæve, at Changmao Biochemical Engineering har gjort gældende, at beregningen af normalværdien, som ikke er støttet på nationale slagspriser i Argentina, men på produktionsomkostninger i Argentina hvad angår eksporterende producenter, der ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, udgør en ændring af metode. Selskabet har ikke gjort gældende, at den omstændighed, at det var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, i den oprindelige undersøgelse, men nægtet denne behandling i den fornyede undersøgelse, i sig selv udgør en ændring af metode, som er i modstrid med grundforordningens artikel 11, stk. 9.

83 – Dom af 18.9.2014, Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 21, 44 og 59), og generaladvokat Cruz Villalóns forslag til afgørelse Valimar (C-374/12, EU:C:2014:118, punkt 78).

84 – Dom af 18.3.2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet (T-299/05, EU:T:2009:72, præmis 170-172). Jf. endvidere dom af 8.7.2008, Huvis mod Rådet (T-221/05, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:258, præmis 27, 28 og 43), og af 16.12.2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet (T-423/09, EU:T:2011:764, præmis 57).

182. Det er navnlig blevet fastslået, at et tilsagn om mindstepriser (hvis virkning var, at de reelle eksportpriser til EU ikke længere var pålidelige, og at eksportprisen i den fornyede undersøgelse skulle beregnes på grundlag af eksportpriser til tredjelande) [85] eller en betydelig ændring af den pågældende vares produktionsomkostninger [86] udgør ændrede omstændigheder som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9 [87].

183. Changmao Biochemical Engineering har imidlertid blot anført, at der er sket en væsentlig ændring af omstændighederne, og at dette er godtgjort af den omstændighed, at Rådet og Kommissionen ved den oprindelige undersøgelse indrømmede selskabet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, men nægtede det en sådan behandling ved den fornyede undersøgelse. Dette er efter min opfattelse ikke tilstrækkeligt til at fastslå ændrede omstændigheder som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

184. Det skal navnlig bemærkes, at ifølge 27. betragtning til den omtvistede forordning var årsagen til, at det i den fornyede undersøgelse blev besluttet at anvende en beregnet normalværdi baseret på produktionsomkostninger i Argentina i stedet for nationale salgspriser i Argentina, at der var en »forskel[…] i produktionsmetode mellem Argentina og Kina, der i betydelig grad [påvirkede] priser og omkostninger«. Som Changmao Biochemical Engineering har forklaret, fremstilles vinsyre i Argentina af biprodukter fra vinfremstilling, mens det i Kina fremstilles ved kemisk syntese. Det fremgår imidlertid af forordning nr. 349/2012, at der allerede var forskelle i vinsyres produktionsmetoder og produktionsomkostninger, da den oprindelige undersøgelse blev foretaget [88]. Det er ikke for Domstolen gjort gældende, at der skete en ændring i vinsyres produktionsomkostninger i Argentina og/eller i Kina i tidsrummet mellem den oprindelige undersøgelsesperiode og den fornyede undersøgelsesperiode. Efter min opfattelse følger det heraf, at det ikke er godtgjort, at omstændighederne har ændret sig som omhandlet i grundforordningens artikel 11, stk. 9.

185. Efter min opfattelse gav Retten imidlertid ikke en fyldestgørende og tilstrækkelig begrundelse for sin konstatering i den appellerede doms præmis 135-137 af, at det ikke ville være i strid med grundforordningens artikel 2 at anvende den metode, som blive benyttet i den oprindelige undersøgelse.

186. Det skal anføres, at grundforordningens artikel 11, stk. 9, kræver, at Kommissionen i alle genoptagede undersøgelser anvender de samme metoder, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, »idet der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i artikel 2, særlig stk. 11 og 12, og bestemmelserne i artikel 17«.

187. Jeg gør opmærksom på, at det i tilfælde, hvor omstændighederne ikke har ændret sig, som det er tilfældet her, ikke er tilstrækkeligt som begrundelse for en ændring af metode, at den nye metode er mere passende end den tidligere [89]. Medmindre der foreligger ændrede omstændigheder, kan en ændring af metode alene berettiges, hvis den tidligere metode er i strid med grundforordningens artikel 2 og 17.

85 – Dom af 18.9.2014, Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 45-49).

86 – Dom af 15.11.2018, CHEMK og KF mod Kommissionen (T-487/14, EU:T:2018:792, præmis 63).

87 – Jf. endvidere dom af 16.12.2011, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet (T-423/09, EU:T:2011:764, præmis 63).

88 – Der henvises til 26. betragtning til forordning nr. 349/2012, hvoraf det fremgår, at »de forskellige produktionsprocesser i Argentina og Kina og den deraf følgende indvirkning på omkostningerne og værdiansættelsen i forbindelse med den pågældende vare [blev] nøje overvejet i den oprindelige undersøgelse«.

89 – Dom af 8.7.2008, Huvis mod Rådet (T-221/05, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:258, præmis 50).

188. Det følger således af denne forordnings artikel 11, stk. 9, og fra den i punkt 172 ovenfor omtalte retspraksis, at hovedreglen er, at den metode, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, skal anvendes i den fornyede undersøgelse, og at anvendelsen af en anden metode i den fornyede undersøgelse udgør undtagelsen. Såfremt det blev lagt til grund, at der i fraværet af ændrede omstændigheder kan anvendes en ny metode i den fornyede undersøgelse, *selv om denne tidligere metode ikke er blevet erklæret i strid med grundforordningens artikel 2 eller 17*, ville undtagelsen blive reglen.

189. Det skal derfor afgøres, hvorvidt det ville være i strid med grundforordningens artikel 2 at anvende den metode, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, i den fornyede undersøgelse.

190. Ifølge retspraksis påhviler det Rådet at godtgøre, at den i den oprindelige undersøgelse anvendte metode var i strid med grundforordningens artikel 2[90].

191. Rådet gjorde for Retten gældende, at det som følge af forskellene i produktionsmetoden for vinsyre i Argentina og Kina[91] ikke i den fornyede undersøgelse kunne anvende den metode, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse uden at tilsidesætte grundforordningens artikel 2, stk. 10, som kræver, at der foretages en rimelig sammenligning mellem normalværdien og eksportprisen. Rådet gjorde gældende, at sammenligningen mellem på den ene side normalværdien beregnet på grundlag af de nationale salgspriser i Argentina og på den anden side de to kinesiske eksporterende producenters *faktiske* eksportpriser, der således vedrører den syntetiske produktionsmetode, ville have været urimelig.

192. I den appellerede doms præmis 135-137 forkastede Retten Rådets argument om, at anvendelsen af den metode, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, ikke ville gøre det muligt at foretage en rimelig sammenligning mellem normalværdien og eksportpriserne med den begrundelse, for det første, at såfremt sammenligningen var urimelig, skulle dette have foranlediget Rådet og Kommissionen til at ændre den for de andre eksporterende producenter gældende antidumpingtold, hvilket de ikke gjorde, for det andet, at vinsyre, der er fremstillet ved kemisk syntese, har »de samme egenskaber og de samme grundlæggende anvendelsesformål« som den, der fremstilles af biprodukter fra vinfremstilling.

193. Efter min opfattelse kunne Retten ikke konkludere, at anvendelsen af den metode, som blev anvendt i den oprindelige undersøgelse, »ikke [synes] at være i strid med grundforordningens artikel 2«[92] ved udelukkende at støtte sig på disse begrundelser.

194. For det første godtgør den omstændighed, at Rådet undlod at ændre den told, der var pålagt de andre eksporterende producenter, som ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske forhold, ikke, at den i den oprindelige undersøgelse anvendte metode ikke er i strid med grundforordningens artikel 2. Det kan lige så vel give anledning til at tro, at Rådet tilsidesatte denne bestemmelse ved ikke at ændre den told, som de andre eksporterende virksomheder, som ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, var pålagt. Der kan ikke drages nogen konklusion om Rådets adfærd hvad angår lovligheden af enten den tidligere eller den nye metode.

195. For det andet kunne Retten efter min opfattelse ikke blot med henblik på at konkludere, at det ikke ville have været i strid med grundforordningens artikel 2 at anvende den metode, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, anføre, at vinsyre fremstillet ved kemisk syntese har »de samme fysiske og kemiske egenskaber og de samme grundlæggende anvendelsesformål« som den, der

90 – Dom af 8.7.2008, Huvis mod Rådet (T-221/05, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:258, præmis 51).

91 – Jf. punkt 184 ovenfor.

92 – Jf. den appellerede doms præmis 137.

fremstilles af biprodukter fra vinfremstilling. Dette skyldes, at forskellene i produktionsmetoderne for vinsyre i Argentina og Kina, som Rådet støttede sig til, da det gjorde gældende, at anvendelsen af den tidligere metode ville være i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 10, ifølge 27. betragtning til den omtvistede forordning [93] »i betydelig grad påvirker priser og omkostninger«.

196. Jeg gør endvidere opmærksom på, at forskellene i produktionsmetoder er årsagen til, at metoden i den omtvistede forordning blev ændret, og at normalværdien ikke, hvad angår de eksporterende producenter, som ikke var indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, blev beregnet på grundlag af nationale salgspriser i Argentina, men ved anvendelse af produktionsomkostninger i Argentina [94]. For så vidt som Rådet har støttet sig på forskellene i produktionsmetoderne med henblik på at tydeliggøre, at anvendelsen af den tidligere metode i den fornyede undersøgelse ville have været ulovlig, burde Retten derfor efter min opfattelse ikke blot have undersøgt, om disse forskelle gjorde sammenligningen mellem normalværdien og eksportpriserne urimelig, men også, om disse forskelle var til hinder for anvendelsen af nationale salgspriser i Argentina ved beregningen af normalværdien. Det er alene, hvis Retten konstaterede, at de nationale salgspriser i Argentina uanset forskellene i produktionsmetoder kunne anvendes til at beregne normalværdien, at den ville kunne fastslå, at anvendelsen af den tidligere metode ikke ville have været i strid med grundforordningens artikel 2, og at Rådet følgelig ikke kunne anvende den nye metode i den omtvistede forordning.

197. Det er korrekt, at Rådet, som har bevisbyrden for at godtgøre, at anvendelsen af den tidligere metode ville være ulovlig, for Retten alene gjorde gældende, at forskellene i produktionsmetoderne ikke ville muliggøre en rimelig sammenligning som krævet i forordningens artikel 2, stk. 10; den gjorde ikke gældende, at disse forskelle ville udelukke anvendelsen af nationale salgspriser i Argentina ved beregningen af normalværdien. Efter min opfattelse er disse to spørgsmål imidlertid forbundne, hvilket giver sig til udtryk ved 42. betragtning til den omtvistede forordning, hvoraf det fremgår, at »[e]t forsøg på at foretage samme beregning *ved hjælp af salgspriserne på hjemmemarkedet i Argentina* og derefter justere den normale værdi og/eller eksportprisen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, ville ikke have ført til en rimelig sammenligning« [95].

198. Det følger heraf, at Retten undlod at give en rimelig og tilstrækkelig begrundelse for konklusionen i den appellerede doms præmis 137 om, at anvendelsen af den i den oprindelige undersøgelse benyttede metode ikke ville være i strid med grundforordningens artikel 2.

199. Som Kommissionen har anført, kan det ikke gøres gældende, at grundforordningens artikel 11, stk. 9, skal fortolkes således, at kravet om, at den samme metode skal anvendes i den oprindelige og den fornyede undersøgelse, ikke henviser til den metode, som anvendtes *generelt* i den oprindelige undersøgelse, men til den metode, der benyttedes i forhold til *den enkelte eksporterende producent* i den oprindelige undersøgelse.

93 – Jf. punkt 184 ovenfor.

94 – I henhold til 27. betragtning til den omtvistede forordning blev det »*på grund af forskellen i produktionsmetode mellem Argentina og Kina, der i betydelig grad påvirker priser og omkostninger*, besluttet at foretage en beregning af den normale værdi frem for at anvende de pågældende hjemmemarkedspriser [i Argentina]« (min fremhævelse).

95 – Min fremhævelse.

200. Såfremt dette var tilfældet, ville normalværdien i den fornyede undersøgelse hvad angår de to kinesiske eksporterende producenter skulle fastsættes på grundlag af deres faktiske, nationale salgspriser [96]. Dette ville imidlertid være i modstrid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), eftersom de to kinesiske eksporterende producenter ifølge den fornyede undersøgelse ikke længere er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår. Rådet kunne således anvende en ny metode uden at tilsidesætte grundforordningens artikel 11, stk. 9 [97].

201. Grundforordningens artikel 11, stk. 9, kan efter min opfattelse imidlertid ikke fortolkes således, at kravet om i den fornyede undersøgelse at anvende den metode, som blev benyttet i den oprindelige undersøgelse, henviser til den metode, som anvendtes i forhold til *den enkelte eksporterende producent*. For det første er ordlyden i modstrid med denne fortolkning, idet den kræver anvendelse af den samme metode, der blev benyttet i »den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told«. En undersøgelse omfatter pr. definition alle eksporterende producenter af den pågældende vare. Der er intet i ordlyden af grundforordningens artikel 11, stk. 9, der giver anledning til at antage, at der skal tages hensyn til de eksporterende producenters individuelle situation. Selv om Kommissionen »[a]f hensyn til større sammenhæng over hele linjen« foreslog at ophæve grundforordningens artikel 11, stk. 9, bl.a. som følge af den omstændighed, at »den undertiden [har] ført til fortsat anvendelse af klart forældede metoder«, blev denne bestemmelse for det andet aldrig ophævet [98]. Dette taler for en udvidende fortolkning af den i grundforordningens artikel 11, stk. 9, fastsatte regel. Denne regel finder således anvendelse på den metode, der generelt anvendtes i undersøgelsen, og ikke på den metode, der anvendtes i forhold til den enkelte eksporterende producent.

202. Det følger heraf, at det enkelte appelanbringendes første led skal tages til følge, og den appellerede dom ophæves.

203. Jeg vil imidlertid for fuldstændighedens skyld kort undersøge det enkelte appelanbringendes andet og tredje led.

204. Changmao Biochemical Engineering har med det enkelte appelanbringendes andet og tredje led gjort gældende, at Retten med urette konstaterede i den appellerede doms præmis 139-141, at den omstændighed, at den samme normalværdi gælder for alle eksporterende producenter, som ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, ophæver enhver sondring mellem samarbejdsvillige eksporterende producenter og eksporterende producenter, der ikke har samarbejdet.

205. Efter min opfattelse kan det enkelte appelanbringendes andet og tredje led ikke tages til følge.

206. I den appellerede doms præmis 139-141 forkastede Retten Rådets argument om, at det ville ophæve enhver sondring mellem samarbejdsvillige eksporterende producenter og dem, der ikke har samarbejdet, såfremt normalværdien skulle beregnes på grundlag de nationale salgspriser i Argentina hvad angår på den ene side de to kinesiske eksporterende producenter, som samarbejdede, og på den

96 – Jf. punkt 173 ovenfor.

97 – I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), fastsættes den normale værdi ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag. Med andre ord kan normalværdien i denne situation ikke fastsættes på grundlag af faktiske, nationale salgspriser i det pågældende land uden markedsøkonomi.

98 – Punkt 2.6.2 i Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet af 10.4.2013 om Modernisering af de handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter – Tilpasning af de handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter til den europæiske økonomis nuværende behov (COM(2013) 191 final). Jf. endvidere artikel 1, stk. 5, litra b), i forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af [grundforordningen] og Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, fremsat den 10.4.2013 (COM(2013) 192 final).

anden side de andre eksporterende producenter, som ikke samarbejdede. Ifølge Retten ville der stadig være en sondring, eftersom de samarbejdsvillige producenter kan indrømmes individuel behandling i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 5, hvorimod eksporterende producenter, som ikke har samarbejdet, ikke kan indrømmes en sådan behandling.

207. For så vidt som Changmao Biochemical Engineering har gjort gældende, at den omstændighed, at samarbejdsvillige eksporterende producenter i modsætning til eksporterende producenter, som ikke samarbejder, kan indrømmes individuel behandling, ikke giver mulighed for en sondring mellem samarbejdsvillige eksporterende producenter og eksporterende producenter, der ikke har samarbejdet, *hvad angår beregningen af normalværdien*, er dette argument irrelevant. Det er korrekt, at når en eksporterende producent indrømmes individuel behandling i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 5, finder den landsdækkende normalværdi, der gælder for alle eksporterende producenter, som ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, anvendelse, selv om der beregnes en individuel antidumpingmargin på grundlag af denne eksporterende producents faktiske eksportpriser. Imidlertid er spørgsmålet, der undersøges i den appellerede doms præmis 139-141, ikke, om den samme normalværdi gælder for alle eksporterende producenter, som ikke er indrømmet status som virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, uanset om de samarbejdede. Det gør den, og dette er bekræftet af Retten. Spørgsmålet er, hvorvidt individuel behandling, *selv om den samme normalværdi finder anvendelse*, gør det muligt at skelne mellem samarbejdsvillige eksporterende producenter og eksporterende producenter, der ikke har samarbejdet.

208. For så vidt som Changmao Biochemical Engineering har gjort gældende, at det ikke er den samme normalværdi, der finder anvendelse på alle samarbejdsvillige eksporterende producenter, som ikke er indrømmet status som en virksomhed, der driver virksomhed under markedsøkonomiske forhold *i tilfælde, hvor de har forskellige produktionsmetoder og omkostninger*, er dette argument ligeledes af samme grund irrelevant.

209. Min konklusion er, at det enkelte appelanbringendes første led skal tages til følge. Den appellerede dom skal derfor af denne grund ophæves.

210. Det er ikke min opfattelse, at Domstolen kan træffe endelig afgørelse i sagen i henhold til statuttens artikel 61. Afgørelsen af tvisten kræver en ny bedømmelse af sagens omstændigheder i lyset af de betragtninger, der er anført i punkt 185-198 ovenfor, hvilket er en vurdering, som Retten er bedst egnet til at foretage.

211. Nærværende sag skal derfor hjemvises til Retten, så den kan undersøge, om det ville være i strid med grundforordningens artikel 2 i den fornyede undersøgelse at anvende den metode, der blev benyttet i den oprindelige undersøgelse. Såfremt den måtte konstatere, at dette er tilfældet, og at Rådet følgelig kunne anvende en ny metode i den fornyede undersøgelse uden at tilsidesætte denne forordnings artikel 11, stk. 9, vil Retten dernæst skulle undersøge de øvrige fremførte anbringender.

VII. Sagsomkostninger

212. Da det er mit forslag at hjemvise sagen til Retten, skal afgørelsen om sagsomkostningerne i forbindelse med hovedappellen udsættes.

213. Domstolen skal imidlertid træffe afgørelse om sagsomkostningerne i forbindelse med kontraappellen.

214. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 3, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Domstolen kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.

215. I denne sag har Kommissionen tabt, for så vidt som den for Domstolen har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom med den begrundelse, at Retten med urette fastslog, at Distillerie Bonollo var umiddelbart berørt af den omtvistede forordning, men vundet, for så vidt som den for Domstolen har nedlagt påstand om ophævelse af domskonklusionens punkt 2 i den appellerede dom, i det omfang det pålægger Rådet at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Da Distillerie Bonollo har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, skal den pålægges at bære sine egne omkostninger og betale fire femtedele af Distillerie Bonollos omkostninger, mens Distillerie Bonollo skal pålægges at bære en femtedel af sine egne omkostninger.

216. I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der ligeledes i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bør Rådet, som er indtrådt i retsforhandlingerne i kontraappelsagen, bære sine egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen.

217. Det bestemmes i procesreglementets artikel 184, stk. 4, at Domstolen, når en intervenient i første instans deltager i appelsagen, kan bestemme, at den pågældende skal bære sine egne omkostninger. Eftersom Changmao Biochemical Engineering deltog i kontraappelsagen, skal selskabet bære sine egne omkostninger i forbindelse med kontraappelsagen.

VIII. Forslag til afgørelse

218. Jeg foreslår derfor Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»– Dom af 3. maj 2018, Distillerie Bonollo m.fl. mod Rådet (T-431/12, EU:T:2018:251), ophæves.

– Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.

– Afgørelsen om sagsomkostningerne i forbindelse med hovedappellen udsættes.

– Kontraappellen tages til følge, for så vidt som den har til formål at ophæve domskonklusionens punkt 2 i dom af 3. maj 2018, Distillerie Bonollo m.fl. mod Rådet (T-431/12, EU:T:2018:251), i det omfang det pålægger Rådet for Den Europæiske Union at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

– I øvrigt forkastes kontraappellen.

– Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen og betaler fire femtedele af de omkostninger, der er afholdt af Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA og Caviro Distillerie Srl i forbindelse med kontraappellen.

– Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA og Caviro Distillerie Srl bærer hver en femtedel af deres egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen.

– Rådet og Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen.«